DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 7 — JULI 1963 — 112. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 7

JULI 1963

112. ÅRG.

Indhold:

Fra missionens præsidentskab 191
En grundsten i evangeliet 193
Månedens spørgsmål 194
Det stod i Stjernen for 100 år siden 196
Kvindelig Hjælpeforening 197
Kronet med herlighed .... Midtersiderne
Referat af distriktskonferencen i København 203
Genealogisk Forening 205
G.U.F. 206
Vi har et privilegium 207
Gør hvad er ret 207
Søndagsskolen 208
Præstedømmet 210
Primary 211
Kredslærerindernes budskab 211
Kredslærernes budskab 212
Personlige nyheder 213

Forsidebillede:
Missionspræsident og søster Levi B. Thorup i Vallø Slotspark.
Foto: Gary Hansen.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon 01 - 34 24 55

Levi B. Thorup, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Fra missionens præsidentskab

Kære søskende!

»Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet.« *(L. & P. 130:20—21).*

Af dette vigtige og smukke skriftsted lærer vi, at lydighed mod loven er nødvendig, og at enhver fase i vort liv styres af loven, og for heldigt at gennemføre et hvilket som helst af livets vigtige principper må vi lære at være lydige mod den lov, som styrer dette princip.

Der er love, som styrer helbredet, love, som styrer uddannelse, love, som styrer åndelighed og enhver anden del af livet. Der er også en lov for økonomi, som styrer vort financielle liv, og lydighed mod hvilken er absolut nødvendig, hvis vi skal nyde velsignelserne ved økonomisk sikkerhed. Det er denne lov, som jeg gerne vil skrive om og opmuntre alle vore medlemmer til at lære og adlyde.

Som alle Guds love er den financielle lov ikke vanskelig at efterleve, og når vi efterlever den, nyder vi mere af livets skønhed end de, som ikke adlyder loven.

Guds financielle lov, som Hans Kirke belærer os om, er følgende:

1. Jorden og dens fylde tilhører Gud, som skabte den. Vi er her som lejere. Hvis vi ønsker at bevare et godt forhold til værten og nyde velsignelserne af jordens fylde, må vi betale vor leje. Herren har sat denne leje til 10 % af vor indkomst. Vi kan ikke betale mindre og forvente Hans velsignelser.
   Disse 10 % anvender Herren til at opbygge sit rige, og velsignelserne i Hans rige nydes af os og vor familie, så hver øre vi betaler i leje til Herren, giver Han tilbage til os i form af smukke steder til at dyrke Gud, templer, hvor Han kan velsigne os, missionæraktiviteter, hvor Hans børn alle kan modtage Hans ord og velsignelser.
2. Familien er en guddommelig institution, den er bestemt til at være evig. Ansvaret for hver enkelts økonomiske sikkerhed hviler først på ham selv og dernæst på hans familie, som altid skulle være villige til at støtte hinanden. Hvis familien er ude af stand til at give denne støtte, bliver Kirken ansvarlig. Imidlertid er Kirken klar over, at det at klare sig selv bringer en følelse af selvrespekt og frihed til hver enkelt, som ikke kan komme på nogen anden måde. Derfor hjælper Kirken mest og en familie hjælper mest, når de hjælper den enkelte til at klare sig selv.
   For at den enkelte kan være sikker på økonomisk sikkerhed, må han følge loven:
   a. Betale sin tiende og sit fasteoffer, så han kan være sikker på Guds velsignelser.
   b. Altid spare en del af sin indkomst op. Hvor ofte har de nuværende så vel som de fordums profeter ikke formanet os til at leve efter evne og spare lidt op! Al forretning hviler af pure nødvendighed på et system af reserver. Reserver, der er parat kontant, opsparet med det formål at imødegå nødssituationer og skiftende forretningsbetingelser. Uden disse reserver slår forretningerne fejl, og med mindre den enkelte også sparer noget op for at imødegå nødssituationer og usikre livsbetingelser, vil hans økonomi også slå fejl.
   Lad os altså som forslag til en financiel lov først betale vor forpligtelse på 10 % til Gud. Lad os derpå følge vor Faders visdom, hvor Han siger, at af disse 10 % vil Han opbygge sit rige, og begynde at opbygge vort eget rige ved at opspare 10 % af vor indtægt. Dette giver os 80 % tilbage af vor indkomst, som vi kan bruge til vore daglige fornødenheder. Det er, hvad vi har at bruge, de andre 20 % er allerede gået til et meget vigtigere formål.
   En sådan fremgangsmåde vil sikre os himlens velsignelser og vil snart skaffe os et fond til imødegåelse af nødssituationer som f. eks. sygdom, ulykker, arbejdsløshed o.s.v., så vi aldrig behøver at komme i økonomiske vanskeligheder — vi vil snart blive fri for alle økonomiske sorger, og mærkeligt nok vil vi opdage, at vi snart kan glæde os mere over livets luksus, end hvis vi havde brugt alle 100 % af vor indtægt.

De bedste planer kan svigte, enten gennem en usædvanlig lang periode med vanskeligheder, eller med vanskeligheder, der opstår før vi har haft tilstrækkelig tid til at beskytte os mod dem. Det er her familien kommer ind.

Forældre, der hjælper børn, børn, der hjælper forældre, brødre og søstre, der hjælper hinanden — i stand til at hjælpe, fordi de også har efterlevet de rigtige finanslove og altid hjælper på en måde, som vil hjælpe den enkelte, der trænger til hjælp, til så hurtigt som muligt at klare sig selv. Dette vil styrke familiebåndene og bringe en kærlighed og taknemmelighed ind i familien, som vil skabe glæde langt udover den hjælp, der er ydet.

Der findes personer, der kun har en lille eller slet ingen familie eller hvis familie er enten uvillige eller ude af stand til at hjælpe. Ansvaret falder da på Kirken, og Kirken er rede til at hjælpe på følgende måde :

1. Bundet sammen som brødre og søstre i Kristi Kirke ofrer hvert medlem to måltider hver måned på fastedagen, og ved denne faste løftes han åndeligt op til Gud og sparer samtidig udgifterne til to måltider, hvilket beløb han så betaler til sin biskop eller grenspræsident som fasteoffer til gavn for de nødlidende.
2. Af dette fasteoffer opretter biskoppen eller grenspræsidenten så et fond til brug for hjælp til trængende. Her må Kirken atter samle fond i fremgangstider, så den kan have tilstrækkeligt i svære tider. I Danmark har vi, på en tid, hvor der ellers er stor fremgang, et enormt underskud på fasteofferkontoen, og fasteofferbidragene er gennemsnitlig på 15 øre pr. måltid! Vi synes at være blandt de ukloge jomfruer, som ikke havde olie på deres lamper. Den opsparingslov, som skaber financiel sikkerhed for den enkelte, bør overføres på fasteofferet ,så der bliver en kontant reserve, hvorfra de, som trænger til øjeblikkelig hjælp, kan blive hjulpet.
3. Indenfor Kirken har vi en broderskabs-organisation, kaldet præstedømskvorum'et, som på Kirkens vegne påtager sig det ansvar at afhjælpe den åndelige, fysiske og økonomiske nød hos hver af dens medlemmer. Så snart derfor biskoppen eller grenspræsidenten opdager, at en person trænger til noget mere end timelig hjælp, sætter han sig øjeblikkelig i forbindelse med kvorum-præsidentskabet og sammen planlægger de, hvordan de kan hjælpe den uheldige broder til igen at kunne klare sig selv. Dette kan måske kræve, at de hjælper ham til at finde nyt arbejde, det kan indbefatte at opøve ham til at lære et nyt fag, fordi han ikke længere kan klare det, han tidligere havde, men de vil forsøge at hjælpe ham til at genvinde sin selvrespekt ved at kunne klare sig selv så snart som muligt.

Således er der, i forbindelse med Herrens plan, en plan om økonomisk sikkerhed, som, hvis den følges af hver enkelt, hver familie og hver ward, gren og kvorum, vil skabe en økonomisk vagt, som vil sikre alle dem, som adlyder loven, et liv frit for financiel trældom.

For at blive en fuldt værdig deltager må vi være villige til at betale præmien — en ærlig tiende og et ærligt fasteoffer.

Vi må være klar over, at fasteofferet er beregnet til nødhjælp og ikke er tilstrækkeligt til langvarig nød, og ikke er beregnet til at låne for at kunne sikre luksusartikler ,som vi har købt uklogt på afbetaling.

Biskopper og grenspræsidenter har det højtidelige ansvar at anvende disse fonds til de tilsigtede formål, og ikke anvende disse betroede fonds på en forkert måde. De har også pligt til at minde Kirkens medlemmer om at betale disse nødvendige forpligtelser og at opspare disse fonds i de gode tider, så der kan være tilstrækkeligt til de dårlige tider.

Herren har lært os loven, og hvis vi ikke efterlever den, har vi kun os selv at dadle, hvis velsignelserne ikke kommer.

Må livet blive en glæde og fornøjelse for os alle ved at vi lærer Guds uigenkaldelige love og efterlever dem.

Deres hengivne broder

Levi B. Thorup,
missionspræsident.

En grundsten i evangeliet

af *ElRay L. Christiansen,*
assistent til De Tolv Apostles Råd

Under ledelse af Det Første Præsidentskab har jeg, siden min kaldelse til templerne for ti måneder siden, besøgt alle Kirkens templer, nogle af dem flere gange. Møder er blevet afholdt med tempelfunktionærerne og tempelarbejderne, hvor vi har diskuteret måder og midler til at forbedre og forøge forholdene i templerne, begyndende ved indgangen, så at arbejdet som et hele, der udføres der, præstedømmets højere ordinancer, vil blive godkendt af Herren, thi de er i sandhed hans hellige huse. Vi ønsker at lede det hellige arbejde på en måde, som er oplysende, opbyggende og opløftende for de unge mennesker og andre, som kommer til disse hellige steder for deres egne velsignelser, begavelser og beseglinger.

Vi ønsker at udføre arbejdet på en måde, hvor det vil være mere taknemmeligt for dem, som kommer som stedfortrædere for dem, der er gået bort, endog på en måde, som vil bringe trøst og forvisning til dem, som kommer med tungt hjerte. Det viste sig, at der var stadig behov for at vise større ærbødighed og venlighed. Jeg var glad for at finde, at templerne selv holdes og vedligeholdes upåklageligt. Blandt tempelarbejderne finder jeg en hengivenhed overfor arbejdet, som man sjældent finder magen til. Jeg har ofte sagt, at jeg har aldrig set noget så vidunderligt som det, der lægges for dagen af dem, som kommer som tempelarbejdere dag efter dag, uge efter uge, år efter år, som sjældent, om overhovedet nogensinde, undlader at overholde deres aftaler, arbejder for og hjælper dem, der kommer ind i disse hellige huse.

Det ønske og den villighed, der vises fra tempelpræsidenternes, deres medhjælperes og arbejderes side for at samles i en fælles anstrengelse for bedre at samle og forøge arbejdet, er i sandhed opmuntrende. Men der er meget, der skal udføres og meget at håbe på.

Mange af vore medlemmer, finder jeg, kommer til templerne under vanskeligheder, særlig i fremmede lande, idet de yder ofre, financielt og på anden måde, for at velsigne og blive velsignet. Og dog er disse, på grund af de ekstra store anstrengelser, måske de lykkeligste af alle.

Forestil Dem, om De vil, en stor gruppe fra Tonga, fædre og mødre med deres børn, der sælger praktisk talt alt hvad de ejer, deres møbler, deres dyr, deres køretøjer, nogle af deres personlige ting, alt undtagen deres beskedne huse, for at skaffe midler til rejsen på over 1000 miles med en langsom båd, krævende tre ugers rejse for at modtage deres velsignelser. Og disse vidunderlige folk bliver i templerne i tre uger for at give de samme gaver, kræfter og velsignelser til andre. Jeg har aldrig truffet en så lykkelig og glad flok.

Ældsternes kvorum fra Hamburg Stav rejser til templet en gang hver tredie måned. En gruppe fra Berlin Stav tilbragte tre uger i templet og overværede hver eneste session, brugte deres kostelige ferie, tid og penge for at gøre det. Hver af disse to grupper har udført ordinancer, begavelsen, for næsten 400 personer. Fra Norge, fra Finland, fra Danmark, Sverige og Mexico, herhjemme og allevegne er det det samme. De, hvis hjerter er vendt mod deres fædre, rejser til templerne uanset vanskelighederne. En næsten uendelig række historier kunne fortælles, med beviser på medlemmernes taknemmelighed for tempelordinancerne, men tiden tillader det ikke.

De mennesker her og i ethvert andet land, hvis sjæle strækker sig ud til hjælp for andre, som ikke kan hjælpe sig selv, anvender i sandhed i deres liv det andet store bud, hvori der siges, at vi skal elske vor næste som os selv. Det arbejde og det, der udføres af mange mennesker med hensyn til genealogisk arbejde og tempelarbejde, er prisværdigt, men det er øjensynligt, at kun en lille procentdel af medlemmerne aktivt deltager i dette tofasede arbejde. De er klar over, at forløsningen af de døde er af største vigtighed og ikke kommer i anden række, og de gør noget ved det! Stedfortrædende arbejde er grundstenen i evangeliet. Der findes ingen fuld frelse for de levende uden stedfortrædende arbejde, vi ville ellers ikke være tilstrækkeligt kvalificerede og beredte til denne frelse.

Hvis Faderen ikke havde haft den uforlignelige kærlighed at ofre sin Søn for os, så pinefuld som denne afgørelse må have været for vor Fader, og hvis Jesus ikke havde været villig, ville der ikke have været nogen frelse fra døden for os. Vi ville have været underkastet Satan, og vore legemer ville for evigt være blevet liggende i vore grave. Og dog kan vi, uden stort besvær, og i en atmosfære af fred, handle på stedfortrædende vis på andres vegne for at berede dem til at modtage den største af alle gaver — evigt liv.

Må jeg stille Dem to gyldne spørgsmål? Hvad ved De om Deres forfædre? Hvad har De gjort for dem? Selv med de vidunderlige elektroniske maskiner, som vi har taget i brug nu, er der stadig brug for efterforskning fra den enkeltes side og af gruppen, så disse maskiner kan fodres. Profeten Joseph gav os denne formaning:

»De hellige har ikke altfor megen tid til at frelse og forløse deres døde og samle deres levende slægtninge, så de også kan blive frelst, før jorden bliver besmittet, og den fordømmelse, som Herren har forordnet, falder over verden ...« *(DHC, Vol. VI, p. 184).*

Når jeg besøger templerne, finder jeg, at deltagelsen i nogle af dem er prisværdig, i andre er den ved at vokse, og nogle af dem, mine brødre og søstre, er langt fra at blive fuldt benyttet, ikke på grund af knaphed på navne, men, hvis jeg må sige således, tror jeg, at det måske kan ligge hos ledelsen bagved, som er så optaget af andre ting, at de ikke stimulerer og opfordrer deres medlemmer og organiserer dem, så de til stadighed kan deltage i denne uundværlige del af Herrens værk. Tænk på, at Elias *personligt* viste sig for Profeten Joseph og sagde følgende:

»Se, tiden er tilfulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias' mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer,

for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band.

Derfor er denne uddelings nøgler

overgivet i jeres hænder, og herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren.« *(L. & P. 110: 14—16).*

Disse nøgler og kræfter er blevet overgivet til hver af de efterfølgende præsidenter for Kirken, og i dag holdes de af Præsident David O. McKay. Da dette er sandt, har hvert af Kirkens medlemmer den uundgåelige pligt at sørge for, at:

1. Han og hans ægtefælle og deres børn bliver beseglet ved alteret for tid og evighed. Enhver mand bør betragte dette som sin første pligt. Den, som velvidende og uden tilstrækkelig grund forsømmer at binde sine kære til sig, vil utvivlsomt ikke have noget krav på dem efter dette liv. Frelse for de døde er for dem, som dør uden kendskab til evangeliet, for så vidt herligheden i den celestiale verden (hvad der vil sige familieverden) angår. Familier, for evigt forenet, er hovedformålet med alt liv.

2. Det er ethvert menneskes pligt at sørge for at skaffe optegnelser om sine forfædre, og

3. Sørge for, at de ordinancer, der er nødvendige til frelse og ophøjelse, bliver udført for hans afdøde slægtninge.

Efterforsknings- og tempelarbejde er først og fremmest præstedømmets arbejde, men Gud være takket for den hjælp, søstrene giver.

Fra Profeten Joseph Smiths dage og ned til nutiden har hver af præsidenterne givet lederne af stavene og missionerne og kvorumpræsidentskaberne til opgave at lede og stimulere andre i dette stedfortrædende arbejde.

Disse forpligtelser kan ikke fejes tilside. Thi ».... som Paulus siger angående fædrene — at de ikke kan fuldkommes uden os — ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde.« *(L. & P. 128:15).*

Jeg gentager en appel, fremsat med følgende ord af Præsident David O. McKay:

»Må alle, som holder præstedømmet, mere fuldstændigt fatte Elias' ånd og mere klart forstå nødvendigheden af at give alle, som er gået bag sløret, det privilegium at nyde de velsignelser, som følger, når man føjer sig efter det evige evangeliums principper og ordinancer, således at hele menneskeheden en dag, når den skal dømmes efter de handlinger, der er udført i dødeligheden, kan modtage deres fortjente belønninger, og de, som er værdige, blive frelst, helliggjort og herliggjort.« *(The Improvement Era, p. 603, August, 1959).*

Må det blive således, beder jeg, mine brødre og søstre, og jeg bevidner for Dem, at dette er ikke menneskeværk, men Guds værk, og det er en uadskillelig del af hans plan og hans evangelium at frelse de døde sammen med de levende. Må han velsigne os i denne retning, beder jeg i Jesu Kristi navn. — Amen.

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hvad mente Paulus med at være forudbestemt?

Spørgsmål:

Ved en diskussion fornylig rejste spørgsmålet sig om den fulde betydning af apostlen Paulus' bemærkning: »Thi dem, han forud har kendt, dem har han også forudbestemt til at blive hans Søns billede lige, så han kan være den førstefødte blandt mange brødre«. *(Rom. 8:29).* Og ligeledes i Efes. 1:5 »Og han har i sin kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus, ifølge sin egen viljesbeslutning ...«

Da vi lægger så megen vægt på uddannelse, synes det mig, at de, som mangler uddannelse eller evner, i virkeligheden allerede er bestemt til en mindre grad af herlighed på grund af dette, og de, som ikke har den højere uddannelse, som mange får nu, og jeg tænker her i nogen grad på pionererne, har allerede fuldendt deres jordiske liv, og er således, uanset deres tro og vidnesbyrd, bestemt til noget mindre end det, de stræbte efter. At have et talent og ikke være i stand til at bruge det synes for mig tilstrækkelig retfærdiggørelse til undskyldning, særlig under det nuværende økonomiske verdenssystem, og dog synes det urimeligt, at milieu eller noget system skulle forhindre et menneske i at kvalificere sig til det bedste i livet herefter.

Jeg tror fuldt og fast på omvendelse som en vigtig del af livet, også tilgivelse, men alligevel står vi overfor den forudbestemte slutning på grund af vore handlinger, enten de er rigtige eller forkerte.

Det ser ud til, hvis vi tænker på vor forudtilværelse, at vor endelige slutning var kendt fra begyndelsen — og jeg føler, at dette styrkes af den kendsgerning, at fordi jeg ikke personligt har en Von Brauns lærdom, så vil jeg ikke opnå den samme grad uanset mit arbejde, blot fordi mine åndelige evner ikke er så store som de ovenfor omtalte.

Jeg ville være glad for at høre Deres kommentar til denne sag.

Svar:

De skriftsteder, der tales om, er følgende:

»Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i Kristus har velsignet os med al den himmelske verdens åndelige velsignelser.

Thi før verdens grundvold blev lagt, har han udvalgt os i ham til at være hellige og uden dadel for hans åsyn,

og han har i sin kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus, ifølge sin egen viljesbeslutning,

til lov og pris for sin nådes herlighed, som han skænkede os i den elskede.« *(Efes. 1:3—6)*.

»Thi dem, han forud har kendt, dem har han også forudbestemt til at blive hans Søns billede lige, så han kan være den førstefødte blandt mange brødre.

Og dem, han har forudbestemt, dem har han også kaldet; og dem, han har kaldet, dem har han også retfærdiggjort; og dem, han har retfærdiggjort, dem har han også herliggjort«. *(Rom. 8:29—30)*.

Det er ganske øjensynligt, når man nøje studerer evangeliet og frelsesplanen, at den slutning, at de, som anerkendte Frelseren, var forudbestemt til at blive frelst lige meget hvordan deres liv var, må være en fejltagelse. Det frelsesevangelium, der er baseret på trofasthed og lydighed mod evangeliets pagter og love, er fuldstændig klart i vor Herres og Hans inspirerede tjeneres lærdomme. I sandhed, Paulus havde aldrig til hensigt at fremsætte den tanke, at i forudtilværelsen var mange ved guddommeligt påbud bestemt til at blive frelst, lige meget hvad naturen af deres dødelige liv kunne være. Dette kan måske have været et af de skriftsteder i Paulus' lærdomme, som fik Peter til at erklære, at der i Paulus' skrivelser er »nogle ting, som er svære at forstå, som de, der er ulærde og usikre, fordrejer, som de også fordrejer andre skriftsteder, til deres eget fordærv.«

Vi lærer, hvis vi studerer frelsesplanen, at hver sjæl fik handlefrihedens gave. Det er en guddommelig lov — og en meget retfærdig lov. Intet menneske skulle tvinges til at vælge den kurs, som han vil tage. Frelse kan komme til hver sjæl i overensstemmelse med absolut frihed for den enkelte til at handle. Der findes ingen tvang i Guds rige. Menneskelige væsener er ikke automater. De har fået deres frihed til at tro, til at tjene, eller lade være at tro og gøre oprør mod Herrens befalinger. Belønninger kommer på grundlag af fortjeneste. Frelse er en fri Guds gave, forøget ved Hans Elskede Søns forsonende blod, men Guds love er baseret på fortjeneste gennem trofast holden fast ved Guds foreskrevne love. Disse guddommelige love har eksisteret gennem evighederne. De er blevet prøvet og har vist sig at være retfærdige. Intet menneske kan opnå frelse uden en gennemført prøve på tro og lydighed mod den evige sandheds principper, som er blevet oprettet fra begyndelsen til menneskehedens frelse og ophøjelse.

Vi kan være sikre på, at Paulus aldrig havde til hensigt at fremsætte den tanke, at der er blevet gjort undtagelser fra selve begyndelsen, og at nogle mennesker var forudbestemt til at blive forløst og frelst i Guds rige uden at rette sig efter de betingelser, som frelsen er baseret på.

Når alt dette er sandt, kan vi så ikke nå til en slutning, som vil være forsvarlig med hensyn til disse udtalelser af Paulus? Jo, det kan vi sandelig! Lad os se lidt nærmere på disse udtryk. Er det ikke den virkelige mening, at de, som var trofaste i forudtilværelsen, var »forudbestemt« til at være Hans Søns billede »lige«? Fra selve begyndelsen lærte vi, at mennesket var »dannet« i Guds billede. Dette er den afgørende udtalelse i Romerbrevet. Og så må vi ikke tabe den kendsgerning af syne, at Faderen kendte troen og retskaffenheden hos nogle af de »store«, som havde været herskere i Hans rige, før verden blev »dannet«. De havde uden tvivl bevist dette ved en prøve, og deres retskaffenhed havde vist sig i forudtilværelsen. Derfor er det muligt, at Paulus, der vidste, at dette var en kendsgerning, positivt kunne forkynde, at der var nogle, som var »forudbestemt«, fordi Gud kendte dem og havde forvisningen om, at de ikke ville falde.

Vi lærer noget om retskaffenheden hos visse sjæle i forudtilværelsen. Gennem Abrahams Skrivelser har vi lært meget angående dem, og det er muligt, at Herren, som kendte deres retskaffenhed, beskikkede dem til sit værk med den forvisning, at de aldrig ville falde. Sådanne mænd var Adam, Enok, Abraham, Moses og mange flere gennem tidsaldrene ned til Profeten Joseph Smith.

»Og Herren havde vist mig, Abraham, fornuftvæsenerne, som var organiserede før verden blev, og iblandt disse var mange af de ædle og store;

Og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er én af dem; du blev udvalgt før du blev født.

Og der stod En iblandt dem, der var Gud lig; og han sagde til dem, som var hos ham: Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse elementer og danne en jord, hvorpå disse kan bo;

Og vi vil prøve dem dermed og se, om de vil gøre alt, hvad som helst Herren deres Gud skal befale dem;

Og de, der holdt deres første prøvestand, skal forøges; og de, der ikke holder deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i det samme rige med dem, der holder deres første prøvestand; og de, som holder deres anden prøvestand, skal herlighed vorde tildel evindelig.« *(Abraham 3:22—26)*.

Det er her meget klart underforstået, at alle var i stand til at holde deres første prøvestand, men at der ville være mange, som ikke ville gøre det. Derfor skulle de modtage deres belønning i henhold til hvad de havde fortjent. Forjættelsen om belønning var derfor åben for alle, baseret på deres trofasthed og lydighed. Nogle af dem ville måske ikke være så årvågne som andre, men det samme privilegium blev tilbudt alle. De vigtige befalinger, som bringer menneskeheden ophøjelse i Guds rige, er lydighed mod den guddommelige lov, hengivenhed mod principperne og retskaffenhed, når man søger lyset og sandheden. Derfor var den slider, som lagde alt sit arbejde i tro og lydighed, berettiget til den samme belønning som den, der gik fremad hurtigere eller dygtigere. Sandhed er noget, som kan læres. Det tager måske én sjæl længere tid, men retskaffenhed og udholdenhed vil med sikkerhed blive belønnet. Den sjæl, som afslår at adlyde den guddommelige lov, eller som ikke er villig til at blive belært, vil ganske naturligt miste belønningen. Imidlertid er fuldkommenhedens mål i overensstemmelse med den guddommelige plan, åbent for alle, som er lydige og villige til at lære. Derfor vil ingen person, som er sandheden hengiven og som arbejder af hele sin sjæl for at opnå fuldkommenhed, blive hindret. Evigheden, således som vi ser på den, er øjensynlig en meget lang tid. Magten til at gå fremad i kundskab hos dem, som er trofaste og sande, kan bestemt ikke begrænses til det dødelige liv. Derfor er der håb for alle, hvis de er villige til at sætte noget ind på det. Det bør også erindres, at kundskab kan opnås hurtigere, når vi er nået ud over dødelighedens tærskel. Evigheden er en meget lang tid efter det dødelige menneskes regnestok, og der er ingen grund til at tro, at vore midler til at vinde kundskab og visdom og sandhed og ethvert andet fremskridts princip vil blive sinket, når vi har passeret grænserne for dødeligheden.

Joseph Fielding Smith.

Det stod i STJERNEN for 100 Aar siden

15. Juli 1863

Følgerne af at undervurdere Guds Tjenere.

Det har været en almindelig Feil i Verden i hvilkensomhelst Tidsalder, naar Gud, ved Gjengivelsen af sit hellige Præstedømme, har søgt at sætte sine Hensigter i Udførelse, at undervurdere de Mænd og de Midler, han har betjent sig af, og at skjenke dem liden eller ingen Opmærksomhed. De Mænd og de Midler, Herren har valgt til Udførelsen af hans Planer, have været saa forskjellige fra dem, Verden havde ventet at see et saadant Hverv anbetroet, at de have behandlet dem alle med Ringeagt med faa Undtagelser. Syndfloden, som Noah sagde vilde komme, saavel som Sodomas og Gomorras Ødelæggelse, om hvilken Loth advarede Folket, kom saa uventet over Menneskene, ikke fordi de aldrig havde hørt om disse Straffedomme, men fordi de vare uvillige til at troe, at de Mænd, som sagde, at disse Ulykker nærmede sig, vare de eneste Udvalgte til at forkynde saa vigtige Begivenheder, der angik en saa stor Deel af Menneskeslægten. De samme Følelser gjorde sig gjeldende hos Jøderne, der forkastede Jesus og hans Apostler. Efter deres Begreber, antoge de, at han var det meest upassende Menneske, Gud kunde sende og give Myndighed og Kundskab til at forudsige deres Skjæbne. Hans Herkomst, Opdragelse og Omgivende var saa vidt forskjellig fra det, Verden formodede var nødvendigt for en Mand, som skulde besidde den Kundskab, han sagde, han besad om deres fremtidige Skjæbne, at de følte sig fuldkommen betryggede, da de, efter at have givet deres Samtykke til hans Korsfæstelse, sagde: »hans Blod komme over os og vore Børn.« De undervurderede hans Betydning og Magt; det faldt dem aldrig ind, at hvert Ord, den saakaldte Bedrager udtalte, skulde gaae i Opfyldelse og at hans Død vilde nedkalde en fortørnet Guds Vrede og Mishag over dem og deres Nation. Resultatet af denne deres Opførsel var en Gjentagelse af de Scener, som saa stadigen havde ledsaget tidligere Slægters Daarskaber og djævelske Gjerninger.

Man skulde troe, at Fortidens Exempler i dette Punkt ikke have været uden Virkning til det Bedre paa denne Slægt og at Menneskene nu undersøge en Sag af saa stor Vigtighed, førend de forkaste den. I denne Henseende have de dog ikke lært Noget. Den samme Taabelighed, som lagdes for Dagen i Fortiden ved at undervurdere og ringeagte dem, den Almægtige havde udvalgt til at udføre sine Hensigter, gjør sig gjeldende nu. Vi see de ulykkelige Følger heraf for vore Øine, og desuagtet vil Ingen troe det. De, som myrdede Joseph Smith og andre af Guds Tjenere, ville ikke troe det er saaledes. Skjøndt hans Prophetier opfyldes Ord for Ord, som han udtalte dem, bliver dog baade han og de Midler, Gud ved ham valgte til Udførelsen af hans Hensigter, ringeagtede og forhadte. En stor Nation gaaer sin Opløsning imøde; dette skeer endogsaa ligefor alle Nationers Øine, og den Nation, som lider, og de, som ere Vidner dertil, see ikke Guds Haand deri. De ville ikke troe, at Mordet paa en saa ringe og som det syntes mindre vigtig Mand, som Joseph Smith var, endskjøndt han paastod at være en Guds Prophet, kan have nogen Indflydelse paa den Nation, som samtykkede i Udgydelsen af hans uskyldige Blod ved at lade hans Mordere gaae ustraffede af Landets Love. De spotte ved Tanken om, at de skrækkelige Begivenheder, som have fundet Sted i de sidste halvtredie Aar, skulde staae i Forbindelse med eller være Følgerne af den Behandling, man tildeelte ham og hans Samfundsfæller. De sidste ere og have altid været for ubetydelige, mener Verden, til at man skulle antage, at de Trængsler, de have gjennemgaaet, skulde have saa skrækkelige Virkninger. Det er nu ligesom dengang Jøderne indenfor Jerusalems Mure strede mod Romerne, da de udholdt enhver tænkelig Besværlighed; de troede ikke, at det var Følgerne af at have korsfæstet Nazaræeren og forfulgt hans Disciple.

Den amerikanske Nation har endnu ikke gjennemgaaet noget Onde, uden det jo har været forudsagt af Guds Tjenere for flere Aar siden, og der er Intet, den har udmaalt til Guds Folk, som den jo ikke selv skal tilmaales i en Grad, hvorom den kun havde et lidet Begreb, da den søgte at tildele os det paa en saa grusom Maade. Indbyggerne i de Forenede Stater have allerede begyndt at smage Bitterheden af de militaire Regler og den Undertrykkelse, som Krigsloven udøver over de Private, der blive domfældte ved den militaire Ret. Denne Maade at dømme Folket paa, blev antagen imod de Sidste-Dages Hellige, og den er fornylig bleven brugt imod en fremragende Personlighed i Staten Ohio, Hr. Vallandigham, der har været Dommer og Repræsentant i Congressen i Washington; dennes Domfældelse ved den militaire Ret har frembragt megen Bevægelse i de nordlige Stater. Da Regjeringen ikke ved lovlige og retfærdige Midler var istand til at udføre sine slette Hensigter mod Guds Folk i Zion, var den ivrig i at faae en Krigsret nedsat og militaire Regler at dømme efter, istedetfor den civile Lov. Nationen drømte kun lidt om, at med det Maal den tilmaalte Indbyggerne i Utah, vilde den blive gjenmaalt inden føie Tid ved dens egen Armee og egne Officerer. Paa den Tid man søgte at udrydde de Sidste-Dages Hellige, blev det lydeligt forkyndt, at alle de Rædsler, de Forenede Stater lod udgaae over os, vilde vende tilbage paa deres eget Hoved og at de skulde have nok at bestille med at forsvare dem selv og ikke faae Tid til at tænke paa at udrydde Herrens Tjenere. Skjøndt disse Forudsigelser ere blevne offentliggjorte og vidt udspredte, tages der kun lidet eller intet Hensyn dertil af dem, det angaaer. De see Intet, der kan lede dem paa den Tanke, at de foragtede Sidste-Dages Hellige vide nogen Besked om de store Begivenheder, der skee i Amerika, og allermindst ville de anerkjende, at det er Følgerne af den Behandling, de tildeelte os. De ere henfaldne til den samme Feil, tidligere Generationer have gjort sig skyldige i — de undervurdere og ringeagte de Mænd og Midler, Gud har udvalgt til at fremme sine Hensigter. Ingen Post ankommer fra Amerika hertil, uden den jo bringer Beretninger, der bevise Sandheden af hvad Guds Tjenere havde forudsagt vilde skee.

Hvorlænge skal Herren tugte Nationerne for at faae dem til at anerkjende hans Magt og at alle Ting ere i hans Hænder? I mange Aar har han bedet Jordens Indbyggere om at vende sig bort fra Synden og komme til ham og blive frelste; men dette har kun havt liden Virkning. De forhærde deres Hjer-

ter mere og mere og trodse hvert Beviis, han giver dem paa, at han arbeider midt iblandt dem; de vedblive at tilbagevise hans Tilbud om Naade og Frelse. Vil Folket i Europa, og især Folket i dette Land, for hvem Evangeliet længe har lydt, lade sig advare ved de Begivenheder, der nu foregaae i det eengang lykkelige Amerika, og ville de med dette Exempel for Øie bruge en bedre Fremgangsmaade?

Kvindelig Hjælpeforening

Kære søstre!

Juli måned har ingen særlig betydning for de fleste folk i verden, undtagen at den er fyldt med varme, solrige dage, som indbyder til at nyde livet udendørs i den friske luft i feriedagene. Men for os, de sidste dages hellige, har juli måned en særlig betydning, fordi det var den 24. juli 1847, at den første gruppe pionerer drog ind i den øde Salt Lake Dal. Ikke alene gennem arbejde, tro og mod opfyldte disse folk Esajas' profeti, at ørkenen skulle blomstre som en rose, men de havde en stor indflydelse for det gode på vort liv, ikke alene hos folk i Amerika, men hos alle nationer på jorden. Så i denne måned vil mit budskab til jer være at få jer til at læse en smuk hyldest til disse modige folk, skrevet af J. Reuben Clark. Det var en konferencetale, holdt i Salt Lake Tabernaklet den 5. oktober 1947.

Det er mit håb, søstre, at vi, efter at have læst denne tale, selv vil stræbe efter altid at have de samme egenskaber, som disse djærve folk havde. Må vi altid have mod, tro, et ønske om at arbejde, et vidnesbyrd om evangeliet så stærkt, at intet nogensinde vil få os til at vakle.

Glæd jer over disse vidunderlige sommerdage, hvil og slap af så meget, som I kan, og vær derefter rede til at begynde et nyt, travlt, vidunderligt Kvindeligt Hjælpeforenings år!

Jeres hengivne søster

Florence B. Thorup.

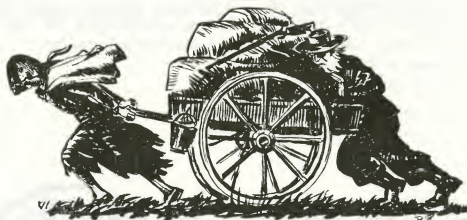
TIL DEM I DEN SIDSTE VOGN

af *J. Reuben Clark jr.*

Ved slutningen af dette år, hundrede år efter at vore forfædre drog ind i disse dale, vil jeg gerne sige nogle få ord som en ydmyg hyldest og taksigelse til dem og særlig til de sagtmodigste og mest beskedne af dem, disse store sjæle, majestætiske i deres tros enkelhed, i den måde de levede deres liv på som et vidnesbyrd om det gengivne evangeliums sandhed, til de sjæle, ukendte af navn, som ikke huskes, ikke hædres i historien, men kærligt holdes i ære i deres børns og børnebørns hjerter, hos dem, som fra generation til generation fortæller historien om deres tro og deres mægtige arbejde, om deres retskafne liv og levevis, de sjæle, som arbejdede og arbejdede og bad og fulgte og sled så strålende.

Jeg vil ikke tage nogen ros eller taknemmelighed, ære eller ærbødighed fra de store mænd, som ledede disse vore ydmyge forfædre. Det var mægtige mænd med hjerne og styrke, med mod og tapperhed, som i ærlighed og sandheds kærlighed levede nær til Herren — broder Brigham og Heber og Wilford og Willard og Charles, de to Orson'er og Parley og John og George, Erastus og Lorenzo og Daniel og Joseph og Jedediah og en hærskare af andre kæmper, hver og én rigeligt velsignet med Herrens guddommelige kærlighed og med den Helligånds gave, som gjorde dem til ledere ligesom den gamle Moses. Ingen af os viger i vor taknemmelighed overfor dem og deres værk, at lede sejren over ørkenen og frelse menneskesjæle. Deres navne stråler på de sider i historien, som kun optegner dem, der skaber epoker — de udvalgte ånder, udvalgt før verdens grundvold til at være ledere og opbyggere af de uddelinger, der omhandler Guds handlemåde med menneskene, og disse vore ledere skulle opbygge den uddeling, som fra gammel tid blev kaldt Tidernes Fyldes Uddeling. Utallige evigheder vil erindre og hædre dem.

Men jeg vil gerne nu sige nogle få ord om dem, som travede efter derhen, hvor disse kæmper førte dem, nogle i de samme kompagnier, som brødrene ledte frem, nogle i senere kompagnier, der fulgte efter dette år og årene derefter, nogle i de skæbnesvangre håndkærrer med deres uovertrufne hengivenhed, mod og tro, alle dragende fremad i en aldrig svigtende, lille strøm, til de fyldte dalen, de kom ind i, og så flød ud ved siderne og enderne og befolkede hele denne udørken, som de

frugtbargjorde, så den opfyldte den gamle profeti om, at ørkenen skulle blomstre som en rose.

Jeg ville gerne sige noget om den sidste vogn i hvert af de lange vogntog, som sled sig langsomt over sletterne, op ad bjergene, ned i dybe, snævre slugter og ud på sletten, som skulle blive deres hjem — denne sidste vogn, den sidste, fordi det oksespand, som trak den, var det mindste og magreste og svageste og havde de ømmeste klove af alle i toget, det var langsomt til at komme i gang og langsomt til at bevæge sig; sidst, fordi den, udslidt og knirkende som den var, tog længere tid at gøre rede og smøre, for unge Jimmy havde som regel besvær med at få løftestangen ind under akslen; sidst, fordi dens af vinden sønderrevne betræk var gammelt og lappet og tog timer at reparere og binde op for at holde stormen ude; sidst, fordi hustruen, højt frugtsommelig, måtte hvile til sidste øjeblik, før de startede; sidst, fordi sygelige lille Bill, den sidstfødte, dårligt ernæret, måtte vaskes, og lokkes til at spise den grove mad, alt hvad de havde; sidst, fordi fader, med alt sit arbejde med at hjælpe lille Bill, med at lave mad og rydde op efter morgenmaden — moder var ikke i stand til at hjælpe meget — tog lidt længere tid til at malke sit kvæg og gøre sig rede til dagens arbejde; sidst, fordi hans morgenbøn tog nogle få minutter mere end de andre brugte — han havde så mange velsignelser at takke Herren for og nogle særlige velsignelser at bede Herren om, velsignelser som helbred og styrke, særlig for hans hustru og for lille Bill og for resten, og så velsignelserne for ham selv, at hans eget mod ikke ville svigte, men mest af alt velsignelsen tro, tro på Gud og på brødrene, som sommetider syntes så langt borte. For de var ude foran, hvor luften var ren og frisk, og hvor de havde et frit udsyn til den blå himmelhvælving. Brødrene havde virkelig set et syn af Guds herlighed, Han, som vandrede med dem, indgav sine tanker i deres sind. Hans Ånd ledede og styrede dem, bønfaldet dertil af de tusinder af hellige, som var tilbage i Winter Quarters, tilbage i Iowa, tilbage i Staterne, og desuden langt borte over vandene, for de trofaste udgød deres sjæle i brændende bøn til den Almægtige om, at brødrene skulle blive inspireret. De hellige holdt brødrene foran i toget oppe ved opmuntring, med ros og sommetider endog med smiger. Da de vidste, at brødrene var Guds profeter, havde de hellige fuld tillid til dem og udtrykte det dagligt, næsten hver time. Brødrene levede i en verden med støtte fra venner og de prøvede og sande hellige. Sjældent blev deres ord eller deres handlinger betvivlet af de trofaste hellige. Dette var som det skulle være og måtte være for at udføre Herrens hensigter.

Men tilbage til den sidste vogn, ikke altid kunne de se brødrene langt borte forude, og den blå himmel var ofte lukket ude fra deres syn af tunge skyer af støv fra jorden. Og dog, dag efter dag pressede de i den sidste vogn sig frem, udslidte og trætte, ømme i fødderne, sommetider næsten modløse, båret oppe af den tro, at Gud elskede dem, at det gengivne evangelium var sandt, og at Herren ledede og styrede brødrene ude foran. Sommetider så de i den sidste vogn et øjeblik, når troen brusede stærkest, en celestial verdens herlighed, men den syntes så langt borte, og synet forsvandt så hastigt, fordi trangen og trætheden og hjertesorg og sommetider modløshed altid trængte sig på og var nær. Når synet forsvandt, sank deres hjerter. Men de bad igen og skubbede på, med kun lidt ros, ikke altfor megen opmuntring og aldrig med smiger. For der var næsten altid noget galt med den sidste vogn eller med dets oksespand — den ene okse var lidt lam i det højre skulderparti, akslen på det forreste venstre hjul løb ofte varm, hjulringen på det bageste hjul i samme side var løst. Så gode råd, sommetider streng irettesættelse var reglen, fordi vognen måtte ikke forsinke hele toget. Og dog var der i den sidste vogn hengivenhed og loyalitet og retskaffenhed og over og fremfor alt andet tro på brødrene og på Guds magt og godhed. For havde Herren ikke sagt, »at ikke engang en spurv falder til jorden uden Faderens vilje«, og var de ikke af mere værdi end spurve? Og så havde de deres vidnesbyrd, der altid brændte som en evig ild på et helligt alter, at det gengivne evangelium var sandt, at Joseph var en Guds Profet, og at Brigham var Josephs udvalgte efterfølger.

Da toget bevægede sig fremad i den tidlige morgensol, og okserne med et svingende træk, som næsten brækkede tungen, fik den sidste vogn i gang, hang støvet i den stille morgen tungt over vejen. Hver vogn lige fra den forreste hvirvlede sin egen sky op, indtil støvet, da den sidste vogn svingede ind i rækken, var tæt og kvælende. Det dækkede den sidste vogn og alt, hvad der var i den, det hang fast i tøjet, det svertede ansigterne, det fyldte øjnene, der allerede gjorde ondt, og ørerne. Hustruen, der snart skulle være moder, kunne næppe trække vejret i det tunge, kvælende støv, for selv i den rene luft havde hun tungt ved at ånde på grund af sin byrde. Hvert stød i vognen, for den, der var foran, havde lavet hjulspor, der var næsten akseldybe, fik hendes sammenpressede læber til at stønne, en stønnen, som hun gjorde sit bedste for at holde borte fra sin ængstelige, bekymrede mand, som langsomt vandrede afsted og ledede og drev det stakkels, dumme kvæg fremad, som selv var udslidte af den lange vandring. Så hele dagen lang, med støden og ubehag og sommetider smerte, og sommetider gispende efter vejret, sad moderen, kun ængstelig for at den ufødte baby skulle tage skade, i vognen, for hun kunne ikke gå; og børnene gik, for lasten var altfor tung og stor til, at de kunne køre, og faderen vandrede standhaftigt afsted og bad.

Når den sidste vogn om aftenen langsomt knirkede ind på sin plads i kredsen, og brødrene kom for at spørge, hvordan dagen var gået for moderen, da hoppede deres hjerter af glæde, for havde brødrene ikke husket dem? Nyt håb blev født, trætheden forsvandt, ny vilje til at udføre noget blev vakt; taknemmelighed mod Gud vældede frem, fordi de kendte sandheden, for deres vidnesbyrd om, at Gud levede, at Jesus var Kristus, at Joseph var en Profet, at Brigham var hans ordinerede efterfølger, og for de retfærdige ventede en herlighedens krone, som ville blive deres i de evigheder i livet, der skulle komme. Så sluttede de sig til sangen og dansen i lejren, gjorde lejrens munterhed til deres egen — så meget som moderens tilstand tillod det.

Så kom den morgen, da der ud fra

den sidste vogn lød den nyfødte babys skrig, og moderkærligheden byggede et alter, og faderen bøjede sig i ærbødighed foran det. Men toget måtte gå videre. Så den sidste vogn bevægede sig igen ud i støvet og snavset, svajende og stødende, medens moderen, så godt hun kunne, lindrede hvert smertegivende stød, så der ikke skulle ske hende nogen skade, så hun kunne blive stærk nok til at amme den lille, ben af hendes ben, kød af hendes kød. Hvem vil vove at sige, at engle ikke samledes om hende og vogtede hende og blødgjorde hendes ru seng, thi hun havde givet endnu en udvalgt ånd dens dødelige legeme, så den kunne udarbejde sin gudgivne skæbne?

Min moder var en af disse babyer, der blev født på denne måde i 1848, for 99 år siden.

Endnu en morgen kom, da den modige lille Bill, som med en helts hjerte havde travet lange dage igennem i hed solvarme og milevis gennem opblødt mudder i regnen, med sin lille krop gennemblødt, lille Bill, svag og gusten, måtte stuves ind for at køre sammen med moderen, for han var syg af en heftig forkølelse. Måneder før, i den kolde vinternat, da de flygtede for deres liv fra Nauvoo for at undgå den vilde pøbels raseri, blev Bill farligt syg af lungebetændelse, hvad der havde givet ham svage lunger. Denne gamle sygdom vendte nu tilbage. Han blev dårligere og dårligere. Ældsterne kom og bad for, at han skulle blive rask. Men Herren ønskede lille Bill hos sig. Så nogle få morgener senere efterlod en grædende moder og en af sorg lammet fader i den sidste vogn, der svingede ind på plads i rækken, en lille høj ved siden af vejen, under nogle buske, uafmærket, men dækket med en bunke klippesten for at holde ulvene borte, en høj, der dækkede endnu en martyr for sandhedens sag.

Så gennem støv og snavs, snavs og støv, gennem lange timer, endnu længere dage — som blev til uger og derefter til måneder, krøb de frem, indtil dalen, efter at de havde passeret gennem dens porte, bød dem velkommen til hvile og hjem. Kvæget sank ned ved deres side, slidt næsten til døde, heller ikke bevægede de sig uden at blive drevet frem, for også de fattede, at de var kommet til rejsens ende.

Den aften var den sidste på den store rejse, den mægtigste vandring, som historien kan berette om siden Israels flugt fra Ægypten, og da solen sank under bjergenes tinder mod vest, og de østlige klipper var badet i en ametystfarvet glød, som var et levende lys, medens de vestlige bjergsider var klædt i skygger fra søens dybe blå, sank de i den sidste vogn, og de i vognen før dem, og i den før den, og lige til den allerforreste vogn i toget, ned på deres knæ i deres sjæls glæde og takkede Gud, at de endelig var i Zion — »Zion, Zion, skønne Zion, smukke Zion, Zion, vor Guds stad.« De vidste, der var en Gud, for kun Han kunne have bragt dem, triumferende, kæmpende, gennem al hånen, latterliggørelsen, bagvaskelsen, »tjære og fjer«, piskeslagene, brandene, plyndringerne, mordene, voldtagelsen af hustruer og døtre, som havde været deres lod, deres folks lod, siden Joseph havde sit syn af Faderen og Sønnen.

Men hundreder af disse stærke sjæle med deres ubestridelige tro og store tapperhed var endnu ikke ved deres rejses ende.

Broder Brigham kaldte dem atter under Guds riges faner og sendte dem ud for at slå sig ned i dalene, i nærheden og længere borte, i disse uhyre bjerge, hvor de søgte tilflugt. Så atter spændte de ågene på deres okser og drev deres spand fremad og stuvede alle deres ejendele i prærievognen; denne gang frivilligt, uden at være pisket af truslen om pøbelens grusomhed og raseri, vandrede de deres langsomme vej til nye dale, atter stolende med ubetinget tro på visdommen og den guddommelige styrelse hos deres Moses. Selve elementerne adlød deres tro, en tro, der er nært beslægtet med den, som skabte verden.

Disse titusinder, som således vandrede og byggede op, var »rendegarnet og islættet« i broder Brighams store verdensrige. Uden dem ville broder Brigham have fejlet sin mission. De var redskaberne — dem, der skovlede, dem der pløjede, såede og høstede, maskinisterne, arkitekterne, murerne, tømrerne, orgelbyggerne, kunstnerne, matematikerne, kontorfolkene, alle samlet fra jordens fire hjørner, skaffet af Herren til broder Brigham og de profeter, som kom efter, så han og de kunne lede arbejdet med at udføre Hans hensigter. De arbejdede på den måde, som Gud inspirerede broder Brigham og de andre profeter til at planlægge, alt til Guds ære og opbyggelsen af Hans rige.

Oprigtige mænd var det, og frygtløse, som ikke brød sig om, hvad andre tænkte eller sagde om dem, når de passede deres pligt. Bagtalelse, bagvaskelse, spot, foragt lod dem urørte, hvis de trådte den lige og snævre vej. De tog sig ikke af menneskers dadel og beskyldninger, hvis Herren godkendte dem. De lod sig ikke beherske af menneskers ros til at vige fra sandhedens sti. Begavet med skarpsindighedens ånd vidste de, når venlige ord blot var høflighed og når de betegnede ærlig interesse. De bevægede sig hverken til højre eller til venstre fra sandhedens sti for at bejle til menneskers gunst.

Så i et helt århundrede har disse skarer, drevet af indsamlingens ånd og ledet af et brændende vidnesbyrd om sandheden af det gengivne evangelium, titusinder og atter titusinder af disse ydmyge sjæle, en fra en by, to fra en familie, sagt farvel til venner og hjem og familie og med sønderrevne hjertestrenge, ledsaget af savn og af ofre, ja selv med fare for at ofre livet, har disse skarer fundet vej til Zion for at slutte sig til dem, som havde det privilegium at komme tidligere, så de alle kunne opbygge Guds rige på jorden — alle knyttet sammen ved fælles vanskeligheder og lidelser, uophørligt arbejde og dybe savn, tragiske ulykker og hjerteskærende sorg, vedvaren-

de tro og ophøjet glæde, et fast vidnesbyrd og åndelig kundskab — et mægtigt folk, kaldet til at frelse, ikke alene de levende, men også de døde, frelsere, ikke tilbedere, af deres forfædre, med deres hjerter glødende af det guddommelige fra Elias' ånd, som vender fædrenes hjerter til børnene og børnenes til fædrene.

Og tusinder og atter tusinder af disse titusinder, fra de første og til nu, alle Guds udvalgte, tilpassede sig deres ydmyge kaldelse og deres skæbne, lige så vist som broder Brigham og de andre tilpassede sig deres, og Gud vil belønne dem derfor. De var pionerer i ord og tanke og gerning og tro. Opbygningen af dette rige mellem bjergene blev ikke udført i et hjørne af nogle udvalgte få, men af denne uhyre skare, der flød ind fra mange nationer, som kom og arbejdede og sled, idet de trofast fulgte deres guddommeligt kaldede ledere.

Når vi lever vort liv, så lad os aldrig glemme, at vore fædres og mødres gerninger er deres, ikke vore, at deres arbejde ikke kan regnes til vor ære; at vi ikke kan kræve nogen udmærkelse eller nogen plads på grund af, hvad de gjorde; at vi må rejse os ved vort eget arbejde, og hvis vi svigter dette arbejde, vil vi falde. Vi kan ikke kræve nogen ære, nogen belønning, nogen respekt, heller ingen særlig stilling eller anerkendelse på grund af, hvad vore fædre var eller hvad de udrettede. Vi står på vore egne ben i vore egne sko. Der findes intet fødselsaristokrati i denne Kirke; den tilhører på lige fod de højeste og de laveste. For som Peter sagde til Kornelius, den romerske høvedsmand, da denne søgte ham: »Nu forstår jeg i sandhed, at der hos Gud ikke er personsanseelse; men i hvert folk er den, som frygter ham og øver retfærdighed, kærkommen for ham.« *(Ap. Gern. 10:34—35).*

Til disse ydmyge, men store sjæle, vore fædre og mødre, Herrens værktøj, som for dette store folks skyld huggede stenene og lagde grundvolden til Guds rige, lige så solid som de granitbjerge, hvorfra de udhuggede stenene til deres tempel, til disse ydmyge sjæle, store i tro, store i arbejde, store i retskaffen levevis, store i at skabe vor kostelige arv, giver jeg derfor min kærlighed, min respekt, min ydmyge hyldest. Gud bevare deres minde for altid frisk blandt os, deres børn, til at hjælpe os at møde vore pligter, som de mødte deres, så Guds værk kan vokse og gå fremad, indtil Jesu Kristi gengivne evangelium hersker over alle nationer og alle folk, indtil fred, Kristi fred, skal fylde hele jorden, indtil »retfærdighed skal dække jorden, som vandene dækker det mægtige dyb.« Lad os her og nu indvie alt, hvad vi har og alt hvad vi er, til dette guddommelige værk. Må Gud hjælpe os til at gøre det beder jeg ydmygt i Jesu Kristi, Hans Søns, navn. Amen.

J. Reuben Clark, jr.

Kvindelig Hjælpeforenings

afslutningsfest i Odense

Kvindelig Hjælpeforenings afslutningsfest i Odense afholdtes lørdag den 25. maj, og mange søskende mødte op denne aften for at sætte et punktum for søstrenes arbejde i den forløbne sæson.

Præsidentinden, søster Rigmor Olesen, bød velkommen og efter sang og bøn gik man over til det righoldige og fine program, som bestod af violin- og klaversoli ved broder Orla Knudsen og søster Lilli Christoffersen. Danseskolen opførte en meget fin ballet, Lumbyes Columbine-Mazurka, ledet af søster Vibeke Møller. Derefter blev et Road Show opført om pionerernes kår i fordums tid. Så blev tiden overgivet til Primary, som fremførte et fint program om Primarys arbejde, skrevet af broder Poul Møller ud fra de syv punkter: Tro — kærlighed — overbærenhed — offervilje — ærbødighed — sammenhold og glæde.

Aftenen sluttede med salg af dejlige desserter samt salg fra et righoldigt »loppetorv«, som havde stor søgning.

Den dejlige aften, en smuk og underholdende afslutning på Kvindelig Hjælpeforenings arbejde, sluttede med sang og bøn. Tilstede 60.

H. H.

Til søstrene i Kvindelig Hjælpeforening!

Sørg for, at *nadverdugene* i kirken altid er absolut rene og nystrøgede.

Nadveren er en hellig handling, og de hvide duge bør altid holdes i en stand, der er i overensstemmelse med denne hellige del af kirketjenesten.

Hver gren bør have i hvert fald to sæt, således at der altid er et til rådighed, medens det andet vaskes og gøres i stand.

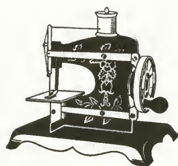
Vi giver i denne måned blomster til

alle de søstre i København,
Skive og Silkeborg,

som har hjulpet med ved maling, rengøring etc. i kirkebygningerne i de pågældende grene.

Syning

V. *Presning.*

Har De nogensinde tænkt på, at når man skal sy sig en smuk kjole, er presningen lige så vigtig som selve syningen? Selv om man har riet godt, og sømme og anden syning er fint udført, må man presse og stryge rigtigt som »prikken over i'et«.

Det med at presse er ikke blot det sidste, man foreager sig for at glatte det krøllede stof; det er en teknik, man må studere og udføre med omhu efter bestemte regler.

For det første må man vide, hvorledes det foreliggende materiale skal presses. Nogle stoffer kræver megen varme, medens andre kun kan tåle *lidt*. Visse stoffer bliver skjoldede af fugtigheden, og andre skal have megen fugtighed under presningen. Før man sætter jernet på stoffet, er det bedst at prøve på en stump af stoffet for at afgøre, hvor varmt jernet må være, og hvor fugtigt man tør gøre materialet.

Der er mange regler eller forslag, man med fordel kan følge, når det gælder presning under syning af tøj:

1. Pres efterhånden. Sy aldrig over en upresset søm. Vent ikke med at presse de syede sømme til sidste presning, men pres hver søm, før De begynder at sy en ny, der går hen over den. Når man presser, kan man arbejde hurtigere. Også de korte sømme skal presses.

2. Sæt aldrig jernet på retsiden af stoffet. Presning foregår altid på vrangen med så mange sømme som muligt fladt udbredt. Man beskytter stoffet med et presseklæde, hvis man skal presse på retsiden.

3. Pres altid i trådretningen. Presser man i andre retninger, trækker man tøjet ud af facon.

4. Pres aldrig uldent tøj tørt. Fjern jernet, medens tøjet endnu damper, så bliver luven ikke flad.

5. At presse er ikke det samme som at stryge. Det er jernets vægt og dampen, der gør arbejdet. Skub ikke jernet, som man gør med et strygejern, når man vil glatte rynker ud. Pas på, at der ikke bliver mærker af jernets facon på stoffet. At presse vil sige at sætte et vist tryk *ned* over sømme og andre dele af tøjet, der kræver, at man presser dem flade. Det er ikke at udøve dette tryk tværs over hele stoffet.

For at kunne presse pænt og rigtigt er det nødvendigt at have de rigtige remedier. Man må have et jern, der kan varmereguleres, så det kan tilpasses de forskellige stoftyper. Det er også nyttigt at have et presseklæde af den rigtige slags. Når et stof kræver megen damp for at blive pænt presset, er det bedst at have et svært presseklæde. Hold det fugtigt med en svamp, pres og løft klædet, så dampen kan slippe bort.

Hvis stoffet ikke skal have ret megen fugtighed og pres, anvender man et tyndt presseklæde, som f. eks. osteklæde, der gøres fugtigt og vrides så tørt som muligt. Læg det på stoffet og pres ganske let. Denne fremgangsmåde er god til crepe-stoffer.

Til materialer med lidt luv er det klogt at bruge to stykker presseklæde, et svært, tørt og et fugtigt til at lægge øverst. Fløjl og andre stoffer med lang luv skal dampes og børstes med en god, stiv børste. Enhver kvinde bør have et ærmebrædt, som er uundværligt ved presning af mindre og smalle dele. Ved presning af tykke steder, som f. eks. frakkeopslag og -kraver eller andre opslag må man gøre brug af bagsiden af en klædesbørste. Man fugter stoffet med presseklædet, og medens dampen endnu er i tøjet, slår man på det med børsten. Derved bliver sømmen flad, laver en skarp kant uden at lave mærke af sømmen på ydersiden, ligesom den heller ikke presser luven flad.

En virkelig fint udført klædning bør ikke på retsiden have mærker af, hvad der er udført på vrangsiden. Dette kan være yderst vanskeligt på mange stoffer. Men lægger man papirstrimler under sømkanten, når man presser første gang, vil de hindre mærket af sømmen på retsiden. Dette middel er især effektivt, når man arbejder med taft, satin og andre stoffer med glat retside.

Sømmen forneden bør presses for at markere den faste, rigtige kant, inden man måler sømmens bredde af, og så igen når man er færdig med at sømme den. Pres altid en nederdelssøm fra neden og opefter, *aldrig rundt* langs kanten.

(Relief Societ Magazine, juli 1958).

Musik

Der var faktisk mange opgaver til os i musikrubrikken i Stjernens juni-nummer. Var der for mange? Har De arbejdet med dem? Med dem allesammen? Med blot nogle af dem? Der skal tid til alting, også til at oparbejde en god dirigent og et godt kor, men vi ved, at De vil kunne gøre det, hvis De tager fat på det med alvor og energi.

En af de ting, vi endnu ikke har beskæftiget os positivt med, er *taktstokken*. J. Spencer Cornwall (Tabernakelkorets tidligere leder) siger følgende om anvendelse af taktstok: »Det er dirigentens vigtigste opgave at inddele takten bestemt. Dette gør han ved hjælp af bevægelser med *taktstokken*. De udøvendes samlede opmærksomhed fanger han bedst, når han kan samle sin hensigt og sit formål i ét punkt: *Taktstokken*. Når taktstokken kommer i hænderne på den øvede dirigent, kan han få den til at forklare alle vigtige elementer, der hører til musikudøvelse, sikkert og præcist. Der er derfor ikke skygge af tvivl om, at alle begyndere skal benytte taktstok. Taktstokken skal

hvile behageligt i hånden og i forlængelse af armen, således at den let kan ses af alle de udøvende.« »*Fundamentals of Conducting*«, p. 8. (Se billedet).

Hvorfor bør man bruge taktstok?

1. At dirigere er, som vi før har nævnt, at udføre noget. En dirigent er en solist ligesom en pianist eller en violinist; hans opgave er ikke at »skubbe bagpå«, men at »gå i spidsen«, *at lede,* forene og stimulere.
2. At dirigere med taktstok giver akkuratesse i angivelse af rytme og tempo.
   a. Dirigentens taktstok kan på grund af sin længde ses tydeligt og længere bort end hans arm og hånd alene.
   b. Taktstokken drager de udøvendes opmærksomhed til ét bestemt punkt, medens hånden med sine fem fingre viser fem punkter.
   c. Når man anvender taktstok, slår man an og af bestemt og akkurat.
   d. Den dirigent, der anvender taktstok, er mindre tilbøjelig til at gøre unyttige og forstyrrende bevægelser.
   e. Den rette anvendelse af taktstokken bidrager til værdigt, yndefuldt og kultiveret direktion.

En dirigent må være vågen for alle de midler, der står til rådighed for hende som dirigent, og hun bør udnytte dem alle. Et af dem er *taktstokken,* hvis teknik hun bør lære sig. I begyndelsen af det 19. århundrede blev taktstokken betragtet som et nødvendigt redskab og et tegn på effektivitet. Allerede da var det ved at blive tradition at bruge taktstok, og det er det den dag idag.

Med de nævnte faktorer in mente håber vi inderligt, at Kvindelig Hjælpeforenings dirigenter — og alle andre dirigenter inden for Kirken — vil lære taktstokkens sprog og teknik og overføre det til deres opgaver som dirigenter.

Kvindelig Hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Til STJERNEN's abonnenter

Til halvårsabonnenterne!

Har De husket at forny Deres abonnement for 2. halvår? Hvis ikke, så gør det i dag.

Til dem, der flytter!

Husk at melde flytning i god tid til STJERNEN.

Vi får hver måned en del STJERNER retur med påskriften: »Flyttet, hvorhen vides ikke«, eller »Ubekendt efter adressen«. For ikke at risikere standsning af bladet eller i bedste fald forsinkelse beder vi Dem melde flytning i så god tid, at vi kan sende bladet til den rigtige adresse, så snart De er flyttet. På forhånd tak!

Kronet med herlighed

Vi bringer hermed fortsættelsen af romanen »Kronet med herlighed« som påbegyndtes i juni-nummeret af STJERNEN.

Romanen har været udsolgt i mange år, og den vil blive placeret i STJERNEN således, at den kan tages ud af bladet, hvis det ønskes, og samles til en bog, når den er færdig.

Vi gør udtrykkelig opmærksom på, at fortællingen er en opdigtet roman, hvis synspunkter og eventuelle lærdomme udelukkende må stå for forfatterens egen regning, og ikke absolut kan regnes for at være Kirkens standardiserede lærdomme.

»Ja, broder, sæt dig. Mine tanker førte til et så mærkeligt resultat, at jeg vil fortælle dig, hvad de drejede sig om. Jeg har siddet her og set på de mange ansigter, både nye og gamle, og studerede deres forskellige ejendommeligheder, men ingen af dem synes at svare til mit ideal. Jeg har derfor taget lidt fra hvert ansigt og i tankerne forsøgt at sætte det hele sammen til et nyt. Jeg havde netop fuldendt denne sammenstilling og så med beundring på det nye billede, da du trådte ind og – og –«

»Jog billedet på flugt. Det burde jeg ikke have gjort.«

»Nej, det er ikke, hvad jeg mente, men – det er så besynderligt.« Lidt forvirret vendte hun hovedet bort, men straks efter syntes hun at blive herre over sig selv, så op på ham igen og sagde: »Mit fantasibillede syntes fuldstændigt at ligne dig.«

De så med forundring på hinanden.

»Tegner du ofte sådanne drømmebilleder?«

»Ja, i den senere tid; men somme tider tænker jeg, at det vist er urigtigt.«

»Hvorfor?«

»Fordi der foregår så mange store begivenheder rundt omkring os hver dag, som vi burde henvende vore tanker og opmærksomhed på. Jeg har prøvet på at fatte denne vor Faders store plan med hensyn til os. Jeg har stillet moder en mængde spørgsmål, og hun har besvaret dem, men jeg kan ikke forstå det alt sammen – kun synes det hele så vidunderligt, og vor Fader er så god, så vis og så mægtig; – men hvorledes kunne Han være anderledes efter selv at være uddannet gennem Evighedens Skole?«

Hendes ord lød som musik i Homans øre. Hendes stemme var blød og ren.

»Det er alligevel underligt at tænke sig, at vi skal glemme alt, hvad vi véd, og at vor erindring slet intet vil kunne huske om denne verden.«

»Ja, det er alt sammen underligt for os, men det kan ikke være anderledes. Du forstår, at dersom vi kunne erindre, hvad vi virkeligt er, og hvad vor fortid har været, da ville erfaring-

erne i kødet ikke blive den prøve eller skole for os, som Fader har til hensigt.«

»Det er sandt; men tænk at blive lukket ude, om end blot i tankerne, fra denne verden. Desforuden hører jeg, at der nede på Jorden vil findes megen synd og elendighed, og en magt vil være til stede, som vil friste os og lede os på afveje. Oh, dersom vi blot kunne modstå det onde, broder. Hvad vil denne magt bestå af, véd du noget derom?«

»Jeg véd ikke andet, end hvad jeg tænker mig til; men frygt ikke, noget vil tilskynde os til at gøre det rette, og vi har forvisningen om, at Faders ånd ikke vil forsage os. Og frem for alt, er vor ældre broder bleven udvalgt som et sonoffer for alle de synder, vi muligvis begår. Han vil komme ned til os syndefri, og med magt til at løse dødens bånd. Han vil bringe os Faders lov, gennem hvis adlydelse vi kan overvinde verden og dens synder.«

»Du sagde dødens bånd. Hvad er død?«

»Død er blot tabet af vore jordiske legemer for en tid. Vi vil blive skilt fra dem, men det løfte er givet, at vor ældre broder vil have kraft til at bringe dem frem igen. Genforenede med dem vil vi blive, ligesom vore forældre nu er – evige, fuldkomne, himmelske væsener.«

Som de således talte sammen, oplystes deres ansigter af et mildt og underskønt lys. Den indre glæde strålede ud af deres åsyn og fyldte deres hjerter, så at de for en stund manglede ord. Homan følte sig tiltrukken af denne skønne søster. Alle var de behagelige i hans øjne, men han fandt især behag i én, som med så oprigtig glæde talte om ting, der lå ham på hjerte.

»Jeg må gå,« sagde hun.

»Må jeg gå med dig?«

»Kom.«

De gik tavse ved hinandens side ud gennem de smukke haveanlæg, lyttende til musikken. Instinktmæssig holdt de sig til hinanden og ofrede kun et smil eller et ord på en broder eller søster, som de mødte.

»Hvad er dine tanker om Lucifer og hans plan?« spurgte

hun.

»Den begavede Morgenrødens Søn står i fare for at blive kastet ud, hvis han fortsætter i samme spor. Hvad angår hans plan, da er det denne: Dersom jeg ikke kan herske, vil jeg fordærve.«

»Og dersom han hersker, vil det også blive fordærvelse, forekommer det mig.«

»Ganske rigtigt, og han vinder magt over mange.«

»Ja, han har talt med mig. Han har et bedårende væsen, men der er noget ved ham, som jeg ikke synes om.«

»Det er jeg glad for.«

Hun tilkastede ham et hurtigt blik, og igen mødtes deres øjne.

»Med hvad navn må jeg kalde dig?« spurgte han.

»Mit navn er Delsa.«

»Vil du sige mig, hvor du bor? Må jeg komme og tale med dig igen? Det vil være mig en stor glæde.«

»Denne glæde vil være gensidig,« sagde hun.

De var kommet til et sted, hvor vejen delte sig, og her skiltes de.

II.

»Hvorledes er du falden ned fra himmelen, du Morgenrødens Søn?« – Es. 14: 12.

Aldrig før havde himlens fornuftsvæsener haft fornemmelsen af så overhængende, skæbnesvangre begivenheder som dem, der nu forestod. En krise var sikkert nær for hånden. Lucifers indflydelse blandt ånderne forøgedes hurtigt – og de havde deres frihed til at følge, hvem de ville. Den oprørske ånd havde glimrende talegaver; og de kortsynede, utilfredse og opsætsige blev let overvundne.

At være sikre på evig herlighed og magt uden nogen personlig anstrengelse tiltalte dem som noget særdeles ønskværdigt. At være ubelemret med love, at være fri til at handle efter forgodtbefindende, uden at risikere deres fremtidige vel-

færd, var sandeligt en tiltalende fremtidsudsigt. De glæder, som kunne nydes i legemet, ville blive af en hidtil ukendt beskaffenhed. Hvorfor dette bånd på ønsker og lidenskaber? »Hurra for Lucifer og hans plan! Vi vil følge ham. Hans forslag er det bedste.«

Mange af de mægtige og ædle blandt Guds børn stillede sig på Kristi, deres ældre broders, side og førte krig imod Lucifers fordærvelige lærdom. En af de fornemste blandt disse var Mikael. Han var utrættelig i sine bestræbelser på at bringe alle ind under Faderens autoritet. Planen, som var blevet foreslået, og som det store flertal havde antaget, var resultatet af henrundne evigheders højeste visdom. Den havde før ophøjet verdener. Den havde været prøvet og vist sig retfærdig og vis. Den hvilte på urokkelige principper. Ved den alene kunne den åndelige skabelse gå videre i sin udvikling til højere og bedre ting. Det var Faderens vilje, fra hvem de alle havde modtaget deres tilværelse som fremadskridende, åndelige fornuftsvæsener. At bøje sig for Ham var ingen ydmygelse. At ære og adlyde Ham var deres pligt. At følge den førstefødte, Ham, som Faderen havde udvalgt til at være forløser, var intet mere end hvad en fader kunne forlange. Enhver anden plan ville lede til forvirring. Sådanne tanker var de besjælede af, som fulgte Kristus.

Foruden disse var der andre, som ikke tog noget bestemt standpunkt på nogen af siderne, men som holdt sig neutrale. Ikke i besiddelse af karakterstyrke nok til at træde åbenlyst frem, støttede de hverken den ene eller den anden side. Vægelsindede, som de var, kunne der ikke stoles på dem, ej heller kunne Lucifer få dem over til sig.

Jorden derude i rummet var imidlertid kommet ud af kaos og havde udviklet sig til at blive et passende opholdssted for Guds højere skabninger.

Da kom det store vendepunkt. Det bud blev udsendt, at for mange af Guds sønner og døtre var den første prøvestand omtrent til ende og den anden ved at tage sin begyndelse. Lucifer havde nu vundet mange af himlens hærskarer over på sin side. Disse havde således ikke holdt deres første prøve-

stand. Nu ville der blive en adskillelse.

Der blev afholdt et råd, hvortil de ledende ånder blev sammenkaldt. Alle afventede i tavshed og med bævende hjerter på, hvad der ville ske.

Da kom afgørelsen, udtalt med himmelsk autoritet:

»I trofaste og tapre sønner og døtre af Gud, velsignet være I for eders retfærdighed og eders trofasthed overfor Herren og Hans sag. Eders belønning er, at I skulle få tilladelse til at bo på den nye jord og i kødelige legemer fortsætte eders evige fremadskriden, således som det har været planlagt og forklaret for eder.«

Til Lucifer og hans tilhængere, der endnu var lige opsætsige, lød ordene således:

»Lucifer, Morgenrødens Søn, du har draget mange af himlens børn bort fra Faderen. De har deres handlefrihed og har valgt at tro dine falske ord. De er tilligemed dig faldne for Guds ansigt. Således har du benyttet den magt, der var givet dig. Du har sagt i dit hjerte: Jeg vil ophøje min trone over himlenes stjerner. Jeg vil være den allerhøjeste lig! Du har forsøgt at tilvende dig magt, at tage et rige, der ikke tilhører dig. Gud holder eder alle i sin hule hånd, og dog har Han ikke indskrænket din handlefrihed. Han har været eftergivende og langmodig med dig. I himlens oprørske børn, Faderens bryst er fyldt med sorg for eder, men retfærdigheden fordrer sit eget – eders straf skal være, at I bliver kastet ud af himlen. Legemer af kød og ben vil I ikke kunne modtage; men I skal vandre over Jordens overflade uden tabernakler. I skal holdes forvarede i evige lænker under mørke til den store dags dom!«

Således lød den Almægtiges befaling og med den fulgte hans vældes kraft. Lucifer og mange af himlens hærskarer blev nedstyrtede. Hele det udstrakte rige gennembævedes af Guds kraft. De himmelske elementer rystede i deres grundvold.

III.

»Thi du har elsket mig før verdens grundlæggelse.« – Joh. 17: 24.

Alt var stille i himlen ligesom på en sommermorgen efter et uvejr.

Under hele den lange strid havde de mørke ulykkens skyer truende samlet sig. Under den bitre kamp blev himlens ånder kastede hid og did på de oprørte bølger, men da Lucifer og hans hærskarer var nedstyrtede, blev atmosfæren ligesom befriet for sin urenhed, og den stille fred hvilte over alle. Intet forstyrrede himlens fuldkomne glæde, undtagen sorgen over de fortabte ånder. Alle så nu frem til iværksættelsen af den plan, hvorigennem Guds trofaste børn ville blive indvånere i en anden verden, indrettet til at være erfaringens skole for dem i kødet. Alle gjorde sig rede med dette mål for øje.

Ingen var mere taknemlig mod sin Fader end Homan. Midt i kampens hede havde han gjort, hvad han kunne, og hvad han tænkte var rigtigt. Han havde gjort brug af hele sin indflydelse overfor de tvivlrådige, og mange var der, som skyldte ham deres taknemlighed. Men hans største belønning var den fred, der fyldte hans indre, og den glæde, hvormed han blev hilst af alle, som kendte ham.

Gennem det altsammen havde Homans tanker ofte været hos den fagre søster Delsa, og ofte havde han opsøgt hende og talt med hende om det, der foregik. Det var med inderlig glæde, han lagde mærke til den oprigtighed og iver, med hvilken hun forsvarede Faderens handlemåde. Han følte sig draget til hende mere end til mange andre, som var ligeså trofaste. Som han tænkte på dette, undrede han sig derover. Hvad var årsagen dertil? Han vidste det ikke. Delsa var skøn; men det var også alle de andre af Guds døtre. Hun havde nået frem til høj intelligens, men det havde også tusinder af andre. Hvad var det så for en hemmelig magt, der drog ham til hende?

I åndeverdenens udstrakte område var der nok at lære og undersøge, nok at beskæftige sig med. Ingen behøvede at være ledig, thi der var pligter at udføre der, ligeså meget som

i nogen anden tilværelse. I Faderens hus er der mange boliger.

I en af disse – den, i hvilken Delsa boede, sad hun og Homan i alvorlig samtale. Gennem åbningen, der ledte ud til haven, viste Sardus' statelige skikkelse sig. Homan sprang ud for at møde ham og råbte glædestrålende:

»Velkommen, broder Sardus, velkommen!«

Delsa rejste sig også.

»Dette er broder Sardus,« sagde Homan, »og dette er søster Delsa.«

»Velkommen, broder,« sagde hun. »Kom og sæt dig hos os.«

»Sardus,« fortsatte Homan, »jeg troede, du var fortabt. Jeg har ikke set dig i lang tid. Du husker nok vor sidste samtale? Sardus, hvor det glæder mig, at du er på den sikre side og ikke faldt med Lucifer.«

»Tys, nævn ikke det navn. Kære broder, han fristede mig stærkt, men jeg overvandt ham.«

»Men vi vil snart møde ham under nye forhold,« fortsatte Homan. »Som forføreriske ånder vil han og hans tilhængere vedblive at stride mod Herrens salvede. De vil ikke give op. Ude af stand til selv at modtage legemer vil de søge at gøre brug af andres.«

»Nu véd vi, hvorledes fristelser og synd vil komme ind i verden« sagde Delsa. »Gud give, at vi må kunne overvinde alle disse farer igen, som vi allerede een gang har gjort.«

De talte sammen i nogen tid, hvorefter Sardus forlod dem.

»Jeg må også gå,« sagde Delsa.

»Et selskab af søstre skal snart forlade os og gå til jorden, og jeg må hen for at sige farvel til dem.«

»Delsa, du går vel ikke med dem? Du vil ikke forlade mig?«

»Nej, Homan, min tid er endnu ikke kommen.«

»Kunne vi ikke følges ad? – dog – det vil Fader bestemme. Han vil indrette alt til det bedste. Der er endnu hele nationer, som skal ned til jorden, og vi vil få vor bestemte tid og sted.«

En gruppe personer stod sammen i alvorlig samtale, da et

sendebud nærmede sig. Han løftede sin hånd for at påbyde stilhed og sagde da til dem:

»Jeg kommer fra Faderen med et budskab til eder.«

De tilstedeværende lyttede med opmærksomhed til hans ord, idet han fortsatte: »Det angår nogle af vore brødre og søstre, som er gået forud for os til jorden. Jeg må nødvendigvis fortælle eder, hvorledes det står til med dem, for at I kan forstå. En vis familie af jordens børn er sunket ned i vildfarelser og synd. De var ikke meget nidkære for sandheden før de forlod os, og deres erfaringer i den anden verden har ikke gjort dem stærkere. Det lader til, at denne familie er bleven rodfæstet i falske lærdomme og dårligt levned, således at alle de, der kommer dertil fra os også deltager i deres synder og vantro. Som I véd, udøver slægtskabsforbindelser og omgivelser en mægtig indflydelse på karakteren, og det viser sig, at ingen af Faderens børn hidindtil har været i stand til at modstå de syndige tilbøjeligheder, som gør sig gældende hos alle, som kommer til jorden gennem denne familie.«

Sendebudet gjorde et ophold og så sig om i kredsen. Derefter fortsatte han: »Faderen har befalet mig at spørge eder, om nogen af eder er villig til at indtræde i jordelivet i denne familie og blive beslægtet med disse viljesvage sjæle – til deres frelse.«

Der var en lang pavse, i hvilken alle syntes at overveje sagen. Sendebudet ventede.

»Broder,« sagde en, »er der ikke fare for, at den, som påtager sig denne mission, selv vil komme under de indflydelser, du har omtalt, i en sådan grad, at han også vil tage del i disse ting, og hans mission således mislykkes?«

»Under livet på jorden så vel som her,« svarede sendebudet, »vil alle have deres handlefrihed. Det er derfor muligt, at de, der påtager sig denne mission – thi der må være to, en mand og en kvinde – vil give efter for den onde magt og således forsømme deres ærinde. Men husk også på dette: Faderen har sendt mig til eder. Han kender eder alle, kender eders hjerter, eders trofasthed, eders styrke. Han

Referat af distriktskonferencen i København

Forårskonferencen i København afholdtes i dagene 27. og 28. april og begyndte lørdag eftermiddag med møde for Aronske præstedømmets komité, korøvelse, og Kvindelig hjælpeforenings funktionærmøde.

Kl. 18.45 begyndte præstedømmets møde under ledelse af 2. rådgiver i distriktspræsidentskabet, præsident Jørgen Schmidt. Mødet åbnedes med sangen: »Hvor stort og hvor skønt«, og bøn ved Br. Harry Petersen. Herefter var der optælling, og der blev af distriktspræsidenten givet nogle bekendtgørelser. Så talte missionspræsident Thorup. Han sagde at vi alle tilhørte Kirken, troede på at den er den sande kirke ledet af åbenbaring, og at vi derfor også må tro på Kirkens ledere og på at disse fik denne inspiration og åbenbaring. Hvis ikke vi troede på det, troede vi heller ikke på Kirken. Vi skulle ud over at have tro også adlyde vore ledere. Angående en stav har præs. Moyle udtalt, at vi får ingen stav, før Herren overfor præs. McKay har tilkendegivet, at vi er modne nok dertil. Vi burde tro på, at Herren vil vejlede os, og så i højere grad vore ledere. Vi skulle støtte vore ledere og følge deres råd. Have tro på, at hvis Herren ønskede en ting, så kunne det lade sig gøre. Vi skulle ikke tillade nogen i vore hjem at kritisere vore ledere. Udtalte tilsidst håbet om, at vi ville ære vort præstedømme, ved at adlyde dem, der var sat til at lede os ,støtte hinanden i vore kaldelser og have enighed. Derefter blev der inddeling i klasser, hvoraf det melkisedekske præstedømme holdt kvorumsmøde. Tilstede 194.

Efter præstedømmets møde blev der afholdt koncert under ledelse af distriktspræsident Jørgen Ringheim, der efter åbningssang og bøn og en række bekendtgørelser overgav tiden til distriktskoret og dettes dirigent Jørgen Ljungstrøm.

Først sang koret: »De forløstes sang«, hvorefter br. Ljungstrøm og hans datter Dorrit Ljungstrøm spillede firhændigt klaver: »Sonatine af Mozart«. Koret sang »:Led os ,o, du vor Jehova«. Søster Lille Christoffersen og Ældste Williams fra Odense sang to sange: »Jeg går med Gud« og »Hører til, I høje Himle«. Koret sang: »Halleluja, vor Gud er god«. Herefter gav præs. Thorup nogle bemærkninger og sagde bl. a. at han syntes det havde været en dejlig aften og håbede på at stævnet ville blive en endnu bedre tid. Han håbede på samarbejde og på at alle ville støtte de forskellige organisationer. Så spillede søster Thorup og søster Inger Rasmussen nogle duetter på flygel og orgel. Koret sluttede med at synge: »Vor Herre er min hyrde god«. Tilstede var ca. 625.

Efter koncerten afholdtes der i G.U.F. salen Roads Shows af de forskellige grene.

Formiddagsmødet om søndagen begyndte kl. 10.00 og blev ledet af pr. Jørgen Ringheim.

Sang: »Kærlighed er lysets kilde«. Bøn ved Kurt Corfitzen Nielsen.

Først gav pr. Ringheim nogle bekendtgørelser, hvorefter Syngende Mødre under ledelse af søster Lillian Krammer sang: »Stå på et helligt sted« med solo af søster Karla Andersen. Så blev der foretaget opretholdelser ved distriktssekretæren. Så blev tiden af pr. Ringheim overgivet til deltagerne i tale- og sangkonkurrencen. Først sang Dallas Andersen fra Søndre Gren. Søster Bente Nielsen talte »Er det som ung svært at efterleve kirkens standarder?« Sagde, at vi ofte bliver udsat for store fristelser, og at det afhænger af vor indre kraft, om vi giver efter. Hvis vi har et stærkt vidnesbyrd, er det lettere at efterleve Kirkens standarder. Vi besidder for lille en indre styrke, fordi vi studerer for lidt. Derefter sang Poul Petersen og Palle Hatting fra Centrum Gren. »Nu dagen gryr«. Str. Karen Margrete Valentiner talte og citerede først en udtalelse af præs. George Albert Smith, der kort sagt, at de lykkeligste mennesker er dem, der efterlever Kirkens lærdomme. Når vi ser på unge udenfor Kirken, skulle det kun blive nemmere for os at efterleve Kirkens lærdomme, da vor ungdom så bliver lykkelig. Dorrit Ljungstrøm og Pia Ringheim fra Nordre Gren sang og br. Birger Munck talte. Sagde at vi udadtil er Kirkens ansigt, og skal prøve at leve op til dette og være værdige repræsentanter. Sagde, at vi skulle bede til Herren om styrke. Så sang Ivan Nielsen fra Amager Gren, og str. Kirsten Francke Petersen talte. Ved Kirkens standarder forstod hun den 13. trosartikel, og hun syntes ikke, at det var svært at efterleve Kirkens standarder. Bad til, at vi ville leve, så at vi var værdige til at gå i templet. Derefter sang br. Per Meilsøe, og str. Ida Larsen talte. Omtalte det 6. bud og sagde at det var op til medlemmer selv, om det skulle være svært at efterleve Kirkens standarder. Med egen og Herrens hjælp skulle det nok kunne lykkes. Disse to var fra Nordsjælland Gren. Til sidst i konkurrencen talte Niels Ove Andersen fra Odense. Sammenlignede mennesket med en bil, og dennes fire hjul med 4 dele af evangeliet. Uden hjul kan den ikke køre, og uden at vi holder principperne, kan vi ikke klare os.

På opfordring af præs. Ringheim rejste alle sig op og sang et vers af »Hav tak for profeten«. Så blev tiden overgivet til 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet, præsident Arnold Køster, der begyndte med at sige, at han havde den største respekt for de unge, at de kunne stå op og holde sådanne taler. Evangeliet tilbyder os fred her i livet, fred i os selv, selvom der ikke er fred omkring i verden. Vi skal være flittige til at komme i Kirken. Vi skulle ikke stræbe sådan, at vi glemmer vore medmennesker, men som hyrder hjælpe vor næste. Til sidst fik pr. Thorup tiden, som han først benyttede til at kalde på nogle af de missionærer, der snart skal rejse hjem. Derefter talte han

selv, og sagde, at vi skulle være stolte af de unge, der havde deltaget, og bad os huske på, at der ude om i grenene var flere af samme slags.

Talte om intelligens. Dette er ikke kundskab, men måden den bruges på. Djævelen har stor kundskab, men han er ikke intelligent, da han altid er gået imod i stedet for at opbygge. Det er det, der gør vor Himmelske Fader til Gud, at han er fuldkommen og intelligent. Det er hans ønske, at vi prøver på at lære så meget som muligt. Fortalte ud fra visse skriftsteder, at vi skulle studere mere, hvis vi ønskede frelse. Vi skulle studere, så vi kan bestride de stillinger vi får, men også noget om verden og mennesker. Al denne kundskab vi samler os, kan vi tage med os. I Guds øjne kan der ikke skelnes imellem åndelige og timelige kundskaber, da alt, der har at gøre med uddannelse, er åndeligt. Vi tror, at alle de opfindelser der er gjort, som gør livet lettere for os, er gjort gennem Guds inspiration. Vi skal ikke have det standpunkt, at Gud kun elsker de fattige. Vi bør prøve at gøre livet godt for os og yde det bedste på vor arbejdsplads. Hvis vi ikke udfører et godt arbejde for vor dagløn, er vi ikke velbehagelige for Gud. Vi skulle dygtiggøre os, så vi kunne leve godt. Vi har en fordel fremfor andre i vor stræben efter kundskab, nemlig den Helligånd. Vi skulle have nogle som stræbte efter at blive læger, lærere, ingeniører og så videre, da dette var en god måde at få Kirken ind i disse professioners rækker. Sluttede med en bøn om, at vi ville forstå at stræbe efter mere kundskab.

Syngende Mødre sluttede med at synge: »Himlen er aldrig grå ved Mødres sang«.

Bøn ved Niels Johansen. Tilstede 545.

Konferencens hovedmøde blev ledet af præsident Arnold Køster og åbnedes med sang og bøn, hvorefter vinderne af tale- og sangkonkurrencen blev præsenteret. Det var i sang Dallas Andersen og Palle Hatting og Poul Petersen, og i tale Birger Munck og Karen Margrete Valentiner. Så sang distriktskoret: »Halleluja, vor Gud er god«. Derefter talte præsident Jørgen Schmidt. Talte over emnet at tage et standpunkt. Vi kan alle på et eller andet tidspunkt komme ud for at skulle tage et standpunkt. Kristus talte om det i historien om Martha og Maria. Verden står overfor et valg, når de skal bedømme os. Viste dette ved at fortælle om to, der i en tid havde levet blandt mormoner. Den ene var læge, den anden journalist. Lægen kunne kun skrive dårlige ting, journalisten omvendt, og nu var det op til folk at dømm om, hvem af disse to de ville tro. Vi har valgt, og bør derfor ikke blot drive med, men kæmpe fremad. Vi er et udvalgt folk, der har fået mange velsignelser, og det skulle kunne ses på os, at vi er et lykkeligt folk.

Præsident Jørgen Ringheim talte derefter. Han fortalte om Platon, der brugte et langt liv til at lede efter sandheden; der er tilsvarende mange, der søger efter sandheden idag. Fortalte en historie af Platon med den pointe, at vi jordiske mennesker vil være meget længe om at vænne os til lyset fra oven. Folk søger at latterliggøre evige sandheder, fordi de ikke kan forstå dem. Folk søger efter sandhed, skønt Kristus siger :Jeg er sandheden. Sluttede med en bøn om ,at vi alle engang måtte kunne tåle at se mere lys og sandhed, og således bedre forstå Guds plan, holde os på den smalle vej, og få lykke og glæde. Str. Rebecca Schmidt sang: »Den fremmede Galilær«.

Præsident Brett Manwaring talte om familiens velsignelser gennem efterlevelse af evangeliet. Opfordrede alle til at holde familiebøn og familieaften. Oplæste to breve, der har været publiceret i Improvement Era, og som handlede om en søns kærlighed til sine forældre og omvendt. Sagde at forholdet i hjemmet ofte var baggrund for det vi blev til. Sluttede med at bære sit vidnesbyrd. Forsamlingen sang stående 1. vers af »Fremad, Herrens Stridsmænd«.

Præsident Benny Lindén talte, og sagde, at det var en kendsgerning, at troen på Gud og Kristus som Hans Søn var i tilbagegang hos præster verden over. Dette var en af grundene til at kirkerne affolkes. Hvis vi ikke havde tro på Kristus, kunne vi lige så godt være medlemmer af Pingklubben. Herved viser Guds visdom sig ved at sende et nyt vidne, nemlig Joseph Smith. Det burde derfor ikke være svært at tro på ham eller følge Moronis opfordring om at adspørge Gud. Sagde at pr. Thorup havde kærlighed til os alle, og vi måtte finde os i at blive rettet. Vi er et velsignet folk. Sand tro er at udføre de ting Herren ønsker, eller med andre ord de ting Kirkens ledere siger vi skal gøre. Gav eksempler herpå ved at omtale Kobberslangen, og de to der styrtede ned i Canadas ødemark, og levede der i 49 døgn i 45 graders kulde og overlevede, takket være br. Flores tro. Sluttede med at opfordre os til at have tro nok til at lægge alt i Herrens hånd og være kærlige og ydmyge og tilgive hinanden. Kun gennem en samlet og energisk indsats kunne vi sikre os en plads i Hans fredsrige. Koret sang :»Vor Herre er min hyrde god.«

Str. Thorup talte og takkede først koret og sagde, at Herren har givet os en vidunderlig gave, nemlig musikken. Talte derefter til de unge, og fortalte om betydningen af at afholde Road Shows. Hvis ungdommen blot ville forstå betydningen af Kirkens aktiviteter, da disse kunne give meget glæde. Fortalte til sidst nogle oplevelser hun selv har haft gennem Kirkens aktiviteter, og bar sit vidnesbyrd.

Sidste taler var missionspræsident Thorup. Kirken kan tilbyde os det bedste i livet: muligheden for at opnå fuldkommenhed, både fysisk og åndeligt. Specielt gennem Kirkens forskellige programmer. Vi tror vi har levet før som åndelige børn, hvorlænge ved vi ikke. Adam levede for 6000 år siden — tænk på udviklingen i de sidste 100 år. Når vi forlader denne jord, vil vi igen kunne huske den kundskab vi havde inden vi kom her. Vi skulle prøve at højne vore jordiske legemer mod Guddommelighed. Det ville bringe os nærmere fuldkommenhed. Fortalte en historie om en dreng, der af sine bekendte blev betragtet som lidt halvtosset, men senere endte som opfinder af fjernsynet. Han var mormon.

Sagde at vi somme tider ikke sagde tak på den rigtige måde. Vi glemmer for ofte at takke de mennesker, der har god indflydelse på vort liv. Sluttede med at bede os hver dag og mange gange dagligt takke Herren for de ting vi nyder, og have et venligt smil til overs for vor næste.

Konferencemødet sluttede med sangen »Skal vi svigte vore pagter«, og bøn ved broder Hans Billeskov Jansen. Tilstede 671.

Finn Nielsen,
distriktssekretær.

Genealogisk Forening

Spørgsmål:

Min oldefar var gift to gange. Hans anden hustru var min oldemor. Har jeg nogen genealogisk pligt overfor hans første hustru?

Svar:

De skal udarbejde to familieskemaer, hvor Deres oldefar er opført som ægtemand. På det første skema vil han stå sammen med sin første hustru, og på det andet skema sammen med sin anden hustru, Deres oldemor. På hvert af disse skemaer skal opføres de børn, der hører til hvert ægteskab. Med hensyn til slægtskabsgrad, betragtes Deres oldefars første hustru som Deres »sted-oldemor«, og De skal udføre efterforskningsarbejde med hensyn til at identificere hende så fuldstændigt, som de tilgængelige optegnelser gør det muligt. De skal imidlertid ikke udføre noget efterforskningsarbejde med hensyn til Deres sted-oldemors forfædre eller andre slægtninge.

Spørgsmål:

Jeg er et adopteret barn. Mine virkelige forældre lever stadig, og selv om jeg ikke har noget personligt kendskab til dem, ved jeg, hvem de er. Hvad er min pligt med hensyn til genealogisk arbejde? Skal jeg følge mine adoptivforældres linie eller følge mine virkelige forældres linie?

Svar:

Hvis et barn er lovligt adopteret, overfører det ham til hans adoptivforældres familie, og han skal herefter på alle måder betragtes som deres barn. Når et lovligt adopteret barn påtager sig genealogisk arbejde, skal han følge sine adoptivforældres linier, uanset om han er blevet beseglet til dem som deres barn eller ej.

I en regel om dette den 17. marts 1961 anførte Præsident David O. McKay, at med hensyn til genealogisk arbejde havde det lovligt adopterede barn ikke noget ansvar for sin »naturlige« blodlinie, og lagde udtrykkeligt vægt på, at sådanne børn skal begrænse deres genealogiske arbejde til deres adoptivforældres linier.

Der kan være tilfælde, hvor forholdene med hensyn til et barns adoption vil kræve specielle hensyn. For eksempel, hvis et barn adopteres på grund af sine forældres død og ikke fordi det er blevet forladt eller frivilligt overladt til adoption af sine forældre, kan barnet eller dets adoptivforældre føle noget ansvar overfor de virkelige forældres forfædre. I sådanne tilfælde skal problemet belyses i et brev, adresseret til Genealogical Society (Indsendes gennem Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse, Dalgas Boulevard 164, København F.) Hvert enkelt af sådanne tilfælde vil blive taget under speciel behandling.

Hvis et barn imidlertid er »født i pagten« og senere adopteres af adoptivforældre, skal han først følge sine virkelige forældres linier. Hvis han ønsker det, kan han også følge sine adoptivforældres forfædre.

Spørgsmål:

Skal jeg opføre navne, datoer og stednavne på min anetavle på samme måde som på et familieskema?

Svar:

I den nye genealogiske håndbog, som er udgivet i Amerika, (den findes endnu ikke på dansk), anbefales det, at den måde, der anvendes til at anføre navne, datoer og stednavne på anetavlen, er så nær som muligt den måde, der anvendes til at anføre de samme oplysninger på familieskemaerne. Imidlertid har man samtidig lov til på anetavlen at tilføje yderligere ting, som er nødvendige til at give oplysninger og tanker, som der ikke direkte kræves til udfyldelsen af familieskemaet, f. eks. bemærkninger om vigtige efterforskninger, der er foretaget eller påtænkes. Da anetavlen ikke sendes videre til templet og ikke bruges ved tempelarbejdet, men opbevares som en del af den personlige optegnelse og vejledning ved efterforskningsarbejdet, er det muligt og også ønskværdigt at tillade afvigelser i dens brug. Man kan f. eks. hvis man ønsker det, skrive navne i den rækkefølge de udtales eller med efternavnet først.

Spørgsmål:

Min bedstefars navn staves forskelligt i kirkebøgerne ved hans fødsel, hans bryllup og hans død. Hvilket navn skal jeg opføre på skemaerne?

Svar:

En persons efternavn skal opføres på familieskemaerne nøjagtigt som det staves på de *første* optegnelser, der findes om ham, med mindre naturligvis der er bevis (f. eks. dagbog eller andre optegnelser) for, at den pågældende selv stavede sit navn på en anden måde hele sit liv.

Ofte veksler stavemåden for et navn fra den ene optegnelse til den anden. I sådanne tilfælde skal efternavnet for den pågældende opføres som det findes på den første optegnelse, som regel ved *fødslen.*

Hans *børns* efternavne skal anføres, som de findes *ved hvert enkelt barns første optegnelse* (som regel ved dets fødsel), selv om stavemåden måske kan variere fra barn til barn, og selv om den måske er forskellig fra faderens navn.

Når optegnelserne når Genealogisk Forening i Salt Lake City, vil familiens efternavn muligvis blive standardiseret. Denne standardisering af familiens efternavn skal imidlertid IKKE gøres af indsenderen af skemaet selv. Den regel, som indsenderen skal følge, lyder altså: Opfør efternavnet for hver enkelt person, som det staves i den *tidligste* optegnelse om ham.

Der gøres udtrykkelig opmærksom på, at stavemåden for en persons efternavn skal være den samme på hvert eneste skema, hvor han er opført.

GUF
Gensidig Uddannelses Forening

VORT MÅL

Det vi vil, er at få vor ungdom i tale, ja ikke blot vor egen ungdom, men hele verdens ungdom, overalt ser man dejlig ungdom, men en ungdom, som er uden forståelse for tilværelsen her på jorden, de lever efter reglen: »Lad os leve i dag, for i morgen er vi måske døde.« Engang kom en sådan ung mand til Jesus og spurgte, hvad han skulle gøre for at få del i det evige liv. Vor Herre gav ham den besked, at han skulle gå hen og sælge alt hvad han ejede, alt sit gods, og så skulle han give penge til de fatige, så kunne han komme og følge Jesus.

Hvad gjorde så den unge mand, gik han straks hen og realiserede alt hvad der tilhørte ham og delte pengene ud til de trængende — eller sagde han nej? Kære unge — han sagde nej — han sagde nej til det evige liv, nej til en tilværelse på solsiden med Jesus, for der står skrevet, at han gik bedrøvet bort, for han havde meget gods. Hans hjerte hang ved de jordiske ting, ved den jordiske glimmer. Den unge mand har sikkert været en retskaffen ung mand, en ung mand der var god i det daglige og også delte ud af sin overflod, thi sådan syntes hans natur at være. Han har sandsynligvis holdt budene og vidste, at han skulle elske sin næste, men han kunne ikke give slip på alt, hvad der for ham betød magt og rigdom.

Den tanke er nær, at vor Herre Jesus blev bedrøvet, da den unge mand gik bort fra ham, og det er sikkert med henblik på dette ,at Herren senere taler med disciplene og fortæller dem, hvor svært det er for en rig at komme i himmerig, og at det er lettere for en kamel at komme igennem et nåleøje. Nok er et nåleøje i jødesprog ikke det samme som vi forstår ved et nåleøje, men det er en dør i murene som omgav byerne, men der kunne ikke komme en kamel igennem. Lysten til at eje meget gods, er sikkert det der holder mange mennesker borte fra Gud, thi med rigdom som baggrund tror vi, at vi er i stand til at sikre os en sorgfri og sikker tilværelse. Det er vi måske også i denne verden, og ingen forlanger af os, at vi skal undvære alt, men vi skal give Gud, hvad Guds er. Hinsides livet i denne verden kan vi ikke købe os nogen som helst rettigheder med vore penge her på jorden. Men vi kan købe os rettigheder ved at efterleve budene, overholde de forpligtelser, vi har lovet vor Himmelske Fader, og leve et rent og sobert liv.

Synden ligger ikke i rigdommen, men i menneskehjertets kærlighed til rigdommen, og det er denne kærlighed, som gør det umuligt for den rige at komme i Guds rige. Kærligheden til Gud og kærligheden til verden har svært ved at bo side om side i det samme menneske, de kæmper om overtaget. På hver sin måde lokker og drager de. Gå også du på opdagelse i dit indre og se om også du må vende ryggen til Jesus og gå bedrøvet bort. Eller kan du sige: »Jeg tjener Gud mens jeg er ung . . .« Glem aldrig at Jesus elsker også dig, lad ikke dit hjerte hænge alene ved de jordiske ting.

Lissi Asmussen,
G.U.F.'s hovedbestyrelse.

G.U.F. - Odense

I strålende sommersol mødtes 35 unge på cykel ved kirken for at tage på udflugt til Langesøskovene, 15 km fra Odense, Kristi Himmelfartsdag. Vi samledes i kirkebygningen og åbnede med en morgensang og bøn og kørte derefter direkte til Langesø, hvor vi fandt en dejlig, fredfyldt plads midt i skoven.

Vi gik straks i gang med lege og Volley-Ball konkurrencer. Senere spiste vi vor medbragte mad, spadserede en dejlig tur gennem skoven, som jo er vidunderlig skøn på denne årstid, og vendte næsen hjemefter ved 18-tiden, godt trætte og røde af solen, men med sundhed og styrke og et dejligt minde rigere om en dejlig dag i godt kammeratskab sammen.

H. H.

VI HAR ET PRIVILEGIUM

Det at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er det samme som at være i besiddelse af et meget stort privilegium — det allerstørste i hele verden.

Læs blot engang i de hellige skrifter om de store velsignelser og forjættelser, der bliver lovet til alle, som vil holde Guds bud og befalinger. Og det er jo det, alle kirkens medlemmer prøver på og stræber efter i al deres færd.

Gang efter gang har vi allesammen haft lejlighed til at konstatere, at det er sandt og rigtigt, hvad der står skrevet. Gud svigter aldrig. Er der noget, som går galt, ved vi nok, at vi skal søge skylden og årsagen hos os selv.

Problemer og vanskeligheder bliver vi alle stillet overfor under vor færden i livet, og det er netop meningen. Jordelivet er en slags eksamen, hvor vi skal løse opgaverne og tage stilling til problemerne ud fra det stade, som den frie vilje giver os. Og når vi så bruger den frie vilje ud fra et ståsted, der er fast og solidt baseret og forankret i den eneste sande kirke på jorden, ja, så forsvinder disse problemer og vanskeligheder som dug for solen. Deres løsning volder overhovedet ingen bekymringer, hvis blot man har sit forhold til Gud i orden . . .

Om jeg da aldrig har truffet eller hørt tale om medlemmer af Kirken, som har været ude for genvordigheder, de ikke har kunnet magte, problemer, som har knuget dem til jorden og forårsaget skade på deres tro?

Jo. Desværre. Det har jeg. Men den slags tilfælde burde ikke eksistere. Og vi må i hvert fald sørge for at hjælpe hinanden med at gøre dem til undtagelserne, som bekræfter regelen.

Vi ved jo ,at djævelen arbejder energisk på at få menneskene bort fra Gud. Den onde glæder sig hver gang, han kan få magt over en menneskesjæl, men allermest når det drejer sig om et medlem af den eneste sande kirke. Så jubler han. For han ved godt, at han i virkeligheden aldeles ingen magt har over mennesker, der står under Jesu beskyttelse . . .

Når problemerne og vanskelighederne melder sig, nytter det ikke, at man siger, at nu bliver man nødt til at have en stimulans og derfor må se bort fra visdomsordet! Det nytter heller ikke, at man siger, at man er nødt til at trække sig ud af kirken, selvom ens dårlige samvittighed får en til at føje til, at det er fordi man ikke mere er værdig til at være medlem. Nej, når situationerne brænder på, skal man ikke melde sig ud af kirken og svigte Guds bud og befalinger. Så skal man tværtimod for ramme alvor melde sig ind og med al den styrke og iver, man har i hjertet ,søge Guds hjælp og bistand.

Gør man det første, er slaget tabt på forhånd. Og gør man det sidste, er det allerede vundet, thi så har de onde kræfter i samme øjeblik mistet al deres magt og indflydelse . . .

Drejer det sig om hjemlige forhold, kan man altid hindre, at den slags konflikter opstår, blot ved at huske, at der skal to til at slås og to til at skændes samt at det gode eksempel altid smitter — på samme energiske måde, som det dårlige gør det. Den, der opdager, at et eller andet er galt, har også ansvaret for, at det bliver rettet. Og i øvrigt kan den slags overhovedet ikke ske, blot man erindrer og altid erkender, at Gud ser alt og hører alt — blot man husker, at man er medlem af Jesu Kristi eneste sande kirke, rigtigt og virkeligt medlem, ikke blot et menneske, der bruger falsk reklame og sejler under falsk flag.

Vi har et privilegium. Javel. Lad os også huske at bruge det.

Carl Rasmussen, Alken.

Gør hvad er ret

»Gør, hvad er ret« synger vi i en af vore dejlige sange, men retter vi os efter det? Gør vi ret, når vi taler nedsættende om andre, eller når vi står på talerstolen og fremhæver os selv? Eller er vi virkelig ydmyge, som vi skulle være? Prøver vi af et oprigtigt hjerte at gå i vor Frelsers fodspor? Er det ikke snarere sådan, at vi mere ligner farisæerne, de var også så gode i deres egne øjne. Gør vi ret, når vi er sammen med vor familie, opfører vi os også der som virkelige medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige? Er det ikke mange gange tilfældet, at polituren går lidt af os, og vi siger og gør noget, som vi ikke skulle have gjort?
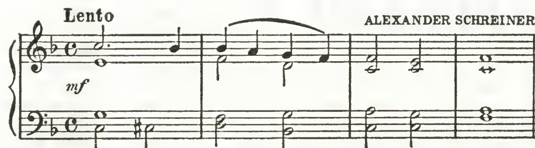
Hvordan kan vi vente at have fremgang, når vi ikke er oprigtige? Vi lærer, at Guds hus er et ordens hus; gør vi ret, når vi kommer så sent, at møderne ikke kan begynde til tiden, eller når vi går ud og ind under talerne? Tænker vi på, hvor mange vi forstyrrer på den måde. Gør vi ret, når vi har en tale og ikke kommer til formøderne, men venter i ophøjet ensomhed, til mødet er begyndt?

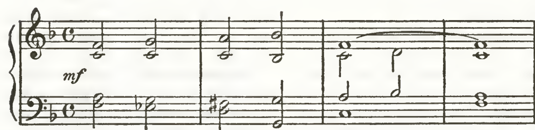
Tænk på, kære søskende, vi kan ikke nøjes med at sidde i Kirken og synge »Gør, hvad er ret«; vi må leve op til det, vi har ingen undskyldning, det nytter ikke at sige: »Den broder eller søster siger og gør sådan«. Fordi jeg læser i avisen, at en mand har gjort noget ulovligt, berettiger det ikke mig til at gøre det samme. De onde magter bruger alle kneb for at få os bort fra vejen, en af dem er at få os hver især til at tro, at vi gør det rigtige, det er alle de andre, som gør forkert. Hvis vi har sådanne tanker, er vi inde på et skråplan, og vi behøver omvendelse i allerhøjeste grad. Vi ønsker vel allesammen at se Kirken vokse og gå fremad, vi kan få den til det ved at gøre, hvad der er ret.

Rudolf Brink, Herning.

Søndagsskolen

Nadververs for juli:
For Senior Søndagsskolen:
»*Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed . . .*« (Johs. 15:10).
For Junior Søndagsskolen:
»*Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror.*« (Mtt. 21:22).

Søndagsskolesang for juli:
»*Han elsked' os, vor Fader stor*« (Nr. 11 i den blå sangbog).

»*Han elsked' os, vor Fader stor*«, forfatter Edward P. Kimball, komponist Alexander Schreiner.

Til korledere og organister:

Musikken til denne nadversang blev oprindelig skrevet til 1948-udgaven af den amerikanske sangbog. Den er nu temmelig velkendt og bliver sunget i mange af vore wards og grene, specielt dem, som følger det program at øve de sange, der bliver foreslået hver måned.

Lad os først se på det, der er det vigtigste. Det er budskabet, ordene, hvad der er sangen selv. Musikken er blot det, der ledsager sangen. Ordene udgør sangen: melodien er prydelsen. I disse tre vers har vi noget af den mest bevægende poesi i hele sangbogen. Læs disse vers, og De vil ønske at synge dem alle tre. Disse ord angår os selv og vor forbindelse med vor Forløser, og de forbereder vort sind til at tænke på den hellige nadver.

Nogle af de sætninger, som bør fremhæves, er »Sin kærlighed så dyb og skøn han ofred' alle«, »For os at vise vejen frem, som leder hen til himlens hjem«, »I gerning ønsker det Guds lam, at ingen lever ham til skam«. Under øvelsesperioden vil sanglederen gøre vel i at få forsamlingen til at tænke på teksten.

Edward P. Kimball, forfatteren, var en brændende sidste dages hellig og vil erindres for sine mange år som organist i Salt Lake Tabernaklet. Han var en mand ikke alene med stor tro, men også med overlegen intelligens og høj kultur; derfor var han i stand til at udtrykke sine følelser i disse udsøgte poetiske linier.

Må vi foreslå, at musikken bliver dirigeret i et roligt *tempo,* moderat, tankevækkende.

Hvorledes skal takterne med *fermat* (pauser) dirigeres? De kan behandle alle disse noder ved slutningen af sætningerne, som om de var hele noder. Så kan De enten slå disse takter, som om de havde tre slag i stedet for to slag, eller De kan blot holde taktstokken stille i dette ekstra tidsrum.

De vil gøre vel i at prøve dette ved forberedelsesmødet, så De vil være i stand til at gøre det naturligt og vanemæssigt. Organisterne må øve sig, og de vil sætte pris på, at sanglederne også er forberedt på rette måde og har øvet sig godt.

Komponisten ser ikke nogen vanskeligheder for organisterne denne gang. Han skrev melodien på en måde, så den skulle være let at spille. Spil blot musikken på en ydmyg måde, kun halvhøjt, og spil alle de gentagne noder, selv om hele virkningen bør være et glidende *legato.*

Alexander Schreiner.

I al almindelighed kendes Kirkens funktioner af alle dens medlemmer, men da det ofte har vist sig, at nyindsatte lærere og søndagsskoleforstandere kan være lidt usikre angående kirkedagens forløb, og det forholder sig således, at artikler i blade er betydelig mere populære end boglig læsning, så vil vi her gøre rede for rækkefølgen af de forskellige programpunkter i vor Søndagsskole. Allerførst må der afholdes et formøde for alle, der har med Søndagsskolen at gøre, dette møde er meget vigtigt, det er afgørende for hele udfaldet. Dette møde skal vare mindst 10 minutter, og det giver lejlighed til at bede om guddommelig hjælp og vejledning. (Om dette møde kan der læ-

ses i den grønne håndbog for Søndagsskolen, side 29, kap. 5). Så vil vi nævne en fejl, der alt for ofte begås. Der bør altid stå et af Kirkens medlemmer og tage imod besøgende, både nye og gamle medlemmer, for slet ikke at tale om undersøgere, der absolut har krav på en venlig og vejledende modtagelse. Når det medlem, der leder søndagsskolen, har sikret sig, at dørvogterne er på deres plads, og indledningspræludiet er slut, tager han på slaget kl. 10 ordet og byder alle velkommen, også de tilrejsende og besøgende kirkeautoriteter. Vi skal huske, at Søndagsskolen begynder kl. 10 og ikke senere, gør den det, kan den give undersøgere indtrykket af at mangle den præcision, som er grundlaget for alle alvorlige handlinger og bære præg af ligegyldighed og uorden, og det er så absolut mod vor Faders vilje. Derpå følger de bekendtgørelser, der eventuelt måtte være. Og så står der i håndbogen følgende: åbningssang, åbningsbøn, (ved flere lejligheder har en kvinde åbnet med bøn, men det er kirkens orden, at præstedømmet åbner, og en af vore kvinder slutter med bøn) derpå sangøvelse, to $2^1/_2$ minuts taler (som tidsmæssig bør overholdes), derpå kommer nadvertjenesten, som er følgende, sang, — præludium — nadververs — postludium, og administrering af nadveren. Derpå fordeling til klasserne, klasseperioden er på 45 minutter, efter denne tids udløb samles man påny, hvorefter der er eventuelle bemærkninger fra besøgende myndigheder, slutsang og slutningsbøn.

Alt dette står udførligt beskrevet i vor Håndbog for Søndagsskolen, og alle detailler forklares fra side 29 til 40. Hvis der er nogen, der er i tvivl om noget, så skal han eller hun henvende sig til sin forgænger i embedet, og denne er pligtig til at råde og vejlede og at påse, at alle funktioner bliver udført som de skal, uden hensyn til om vedkommende er fratrådt eller ej. Det er en absolut pligt at hjælpe søskende, der er i vildrede, så vor Søndagsskole kan udføre sin mission til fulde og i overensstemmelse med, hvad der er dens formål. En meget vigtig sag er, at læreren kan udfylde sin plads, og dertil har jeg et råd, som jeg ville ønske de kommende lærere ville tage imod: Vi må gøre os det klart, at når et af Kirkens medlemmer bliver indsat i et embede og bliver ordineret ved håndspålæggelse, så får dette medlem overdraget den myndighed, der følger med dette embede, og som følge heraf også ret til at bruge den. Hvis en lærer af et oprigtigt hjerte prøver at udfylde sin plads, skal han give sig tid til at gennemgå lektien i ro hjemme hos sig selv, og hvis han er bange for, at han ikke har den fornødne visdom, så skal han bede til sin himmelske Fader og tænke på, at Joseph Smith viste vejen til kundskab og visdom, og han eller hun skal få den, men kun hvis det ønskes af et ærligt hjerte. Er vi egentlig rigtig klar over den fulde rækkevidde af dette store under, og er der ikke alt for få, der benytter sig af dette ude i verden, hvor man ikke tiltænker Gud den evne at kunne give os visdom. Vi ved, at Gud giver os i forhold til, og dømmer os efter den brug, vi gør af det lys, han har givet os, lad os som lærere være klar over det ansvar, vi har for de mennesker, som kommer i søndagsskolen, og ved vor himmelske Faders hjælp sprede lys og kundskab ud til de mange, som gerne vil modtage lærdom.

Til sidst vil jeg gøre opmærksom på, at hvis der er forskellige problemer ved Søndagsskolens funktioner, så skriv ind til os, og vi skal løse dem for jer. Endvidere beder vi jer huske den grønne bestillingsseddel med nøjagtig datering, ved alle bestillinger. Hvis der er nogen, der har bestilt materiel og ikke fået det tilsendt, må I se mildt på dette, indtil vi kommer i orden, og jeg vil bede jer skrive igen, og så skal I få det så hurtigt det kan lade sig gøre. Hvis nogen ønsker direkte korrespondance med mig personligt, er min adr. indtil 15. oktober: Knud Edsberg, Nyrup pr. Kalundborg.

Med venlig hilsen
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

En ransagende vurdering

af Richard L. Evans

Der er tider, hvor vi ser fremad, tider hvor vi ser tilbage, og det ene er aldrig uafhængigt af det andet, for hvad vi bliver, følger af hvad vi har været og gjort og tænkt før. Og når vi standser op for at vurdere vore resultater, vore handlinger, vore vindinger og vore standpunkter, er opsummeringen af fortiden nøgtern, og dog ligger håbet og løftet om fremtiden foran os. I forretningssager kan vi, hvis vi fører et godt bogholderi, sige med rimelig nøjagtighed, om vi har overskud eller underskud. I livet er dette ikke altid altsammen let. Vore følelser og sindsbevægelser er impliceret, vor dømmekraft, vore fordomme og perspektiver, alle de menneskelige faktorer, alt det uhåndgribelige. Men vi er ikke uden standarder overfor problemet selvvurdering — ikke uden midler til at måle det. Skønt samvittigheden sommetider kan udstrækkes til forskellige bekvemmelige længder, ved man i nogen grad, når man sætter sig ned for ærligt at vurdere sig selv, om man er ærlig eller ej, om man har gengivet kendsgerningerne på en fair måde, om man har snydt eller taget for meget for en ting eller ej, om man har været ren, trofast, ærlig i tanke og handling og udtalelse eller ej, om man har prøvet at gøre sit bedste eller ej, eller misundelig har holdt sig borte fra at udføre alt det man skulle, om man ærligt har prøvet at holde befalingerne eller ej. Og hvis man har fred i sit hjerte, er der chance for, at svarene på disse spørgsmål er bekræftende. Vi begår sandsynligvis allesammen fejltagelser. Få af os er sandsynligvis fri for al anger. Og for nogen kan livet måske have været, som en eller anden har sagt »... en fortsat række af overgivelser«, med ting, der er gjort, og ting, der ikke er gjort. Men »Lad et menneske prøve trofast, mandigt at gøre det rette,« sagde Thomas Carlyle, »og så vil han daglig vokse og blive mere og mere rigtig.« En omhyggelig, ærlig, ransagende vurdering er altid i orden, og heldigvis findes der princippet omvendelse, der har kraft og styrke. Det vigtigste, der kræves, er en ærlig indstilling, en ærlig anstrengelse. Gud være takket, at Han har givet os en tid, hvor vi, hvis vi ærligt ønsker det, på en måde kan begynde igen, ikke for fortiden, men for fremtiden — eller i det mindste begynde at være, hvad vi virkelig skulle være.

(Fra Tempelpladsen, 30. december 1962).

PRÆSTEDØMMET

Lad Herren bedømme vore kvalifikationer til at tjene

Mange kvorum-præsidenter føler, at de ikke er kvalificerede til at tjene i deres kald ,og måske er de det ikke. Men der er et princip, der leder dette, så vel som alle andre kald til at tjene. Herren har sagt, at han vil bruge de svage til at gøre de vise og de stærke til skamme. Han kender hvert menneskes evner, og han kender også deres dueligheder. Det vil sige, at han ved, hvor langt et menneske kan udvikle sin duelighed til at udføre et godt stykke arbejde.

Vi tror, at et menneske må kaldes af Gud. Vi anvender denne tro på enhver mand, der har myndighed til at udpege andre til stillinger i Kirken. Herren anerkender den mands myndighed, som kalder andre, og inspirerer ham i hans valg. Meget ofte vil det ikke være øjensynligt, at den mand, der kaldes, har den nødvendige dygtighed til at udføre arbejdet, men Herren ved det. Når et menneske kaldes til en stilling, kan han med rette antage, at der et eller andet sted i ham ligger magten og et skjult talent til at udføre det krævede arbejde. Men han må gå dristigt fremad, om også ydmygt, og begynde at arbejde på sagen. Kun derved kommer den inspiration, der udvikler ham til at påtage sig ansvaret.

Udvikling kommer ved, at man påtager sig noget. Man ved aldrig, hvad Herren har i sinde med et menneske, når han kaldes til en eller anden stilling. Brigham Young blev engang bedt om at være sangleder for Kirtland Grens nadver- og andre offentlige møder, i sandhed et ydmygt kald, men vigtigt. Han tog imod det. Vi kan forestille os, at han følte sig kejtet og forlegen, da han svang taktstokken. Men hos dem, der bad ham om det, lå forvisningen om, at han var villig til at prøve. De blev snart sikre på, at hvad som helst han blev bedt om, ville de finde ham lige så villig. Med øvelse kom dygtigheden ,og atter kom den tanke til dem, som indsatte ham: han fører slaget til bunds.

Lad os nu antage, at et arbejde ventede på, at en eller anden skulle gøre det ,og at det krævede villighed til at prøve og vedvarende arbejde at blive ved, indtil det lykkedes. De, som havde myndighed, ville undersøge mulighederne. Der er Brigham Young, var der en, der sagde. Men han har ikke evnen. Nej, men han har ønsket og beslutsomheden.

På den måde tilbyder Herren anledninger til at tjene og udvikles, og når Han ser resultatet, inspirerer Han dem, der har myndighed, til at give den fremtidige leder mere at gøre for at prøve ham og instruere ham yderligere.

En modsætning til dette var Brigham Youngs broder. Lad ham fortælle det med sine egne ord:

»Den 17. februar 1834 blev de, som holdt præstedømmet, kaldt sammen med det formål at organisere et højråd, og ældste L. D. Young var en af dem. Om denne begivenhed siger han:

Ved den lejlighed begik jeg en alvorlig fejl, og ønsker at give en beretning om det ,så andre kan lære af det. Profeten ønskede, at jeg skulle tage plads sammen med de brødre, der var blevet valgt til dette Råd. I stedet for at gøre det, rejste jeg mig og påberåbte mig min uduelighed til at udfylde en så ansvarsfuld stilling, idet jeg mente, at jeg derved viste betydelig alvor for sagen. Profeten sagde så, at han virkelig ønskede, at jeg skulle indtage pladsen, men da jeg stadig undskyldte mig, valgte han en anden til at udfylde den. Jeg tror det er grunden til at han aldrig siden kaldte mig til at udfylde nogen betydningsfuld stilling i præstedømmet. Jeg har siden lært at gå, hvor jeg bliver kaldet, og ikke sætte min dømmekraft op imod dem, som er kaldte til at lede i dette rige.«

Lad os antage, at Lorenzo havde taget imod kaldet. Han havde virkelig begejstring og evner. Han manglede selvtillid, hvad der ikke er nogen synd, men han havde ikke lært, at når et menneske opfordres — eller kaldes, som vi siger — til at tjene i en stilling, bliver han på en måde prøvet angående sin villighed — ikke sin selvtillid, og han bør sige ja. Hvis han så, når han har sagt ja, gør sit bedste, søger oplysning og øvelse, vil Herren forøge hans evner til at gøre arbejdet. Når han én gang har forøget sine evner, vil han aldrig gå tilbage, men altid fremad til større og mere udstrakt ansvar.

Enhver kvorum-præsident er i denne situation. Han er blevet kaldet eller opfordret til at tjene. Han må derved vide, at hos ham ligger evnerne. Alt, hvad han behøver at gøre, er at give sig til at arbejde. Han kommer sammen med sine rådgivere, *de* studerer håndbogen, *de* får opgaver fra stavens melkisedekske præstedøms-komité (hvis De ikke har fået disse specielle opgaver, så bed om dem). *De* læser de præstedømsartikler, som har været i de foregående numre af Stjernen, og vil læse dem, der kommer i de følgende numre. *De* organiserer deres stående komiteer og giver sig til arbejdet.

De yder sand og hengiven tjeneste overfor kvorum-medlemmerne, idet de forøger disses tro ved deres egen trofasthed, ønsket ved deres ønske, og arbejde ved deres eksempel. Og på denne måde forbereder de sig selv til endnu større ting.

BEMÆRK!

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned,* og bedes sendt *direkte* til STJERNENs kontor, *ikke* sammen med *rapporter* el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk,* og skriv bag på *hvert* enkelt billede *grenens* navn, *dato* og hvad billedet forestiller.

PRIMARY

Endnu et Primary-år er gået, og vi i hovedbestyrelsen vil gerne sige tak til alle Primary-funktionærer for det vidunderlige arbejde, I alle har udført i det forløbne år. Primary er en af de vigtigste organisationer i Kirken, og det er gennem dette arbejde vi danner vore børns liv og hjælper dem til at blive fremtidige ledere i Kirken.

Vi håber, at alle ser frem til næste år med stor glæde, igen siger vi tak, og håber, at følgende digt vil hjælpe os i vore tanker:

En kunstner huggede marmor hvidt
fra tidlig daggry, til natten blidt
sine skygger kastede, og mørket sig lukkede,
da så han på sit værk og sukkede,
så ringe og ufuldstændigt det syntes
i forhold til det, han havde drømt.
Men alle hans håb var samlet deri —
hans møje om dagen, hans nattevågen,
og nu han tænkte så smertelig,
at alt hans arbejde var forgæves,
for ingen ville se i det fuldførte værk
det store ideal, hans sjæl havde tænkt.

En bøn brast frem fra hans sorgfulde bryst:
»O, Gud,« han råbte med ydmyg røst,
»Jeg gjorde det bedste, jeg kunne.«

Den nat en engel, barmhjertigt sendt,
mod marmorfiguren var den vendt,
og under hans hænder statuen
blev mere smuk og skøn at skue,
for hvert et strøg fra top til tå,
den mere fin og yndig stå.
Den næste morgen kunstneren kom,
med hjertet tungt og så sig om,
men øjet blev blændet og hjernen forvirret
ved underet, der om natten var sket.
Af glæde svulmede højt hans bryst
ved det strålende syn, hans øjnes lyst.
Og der på væggen hans øjne så
med guldbogstaver de ord at stå:
»Har arbejderen slidt, så godt han kan,
hvad end han gør, Gud hjælper ham.«

Primary Hovedbestyrelse.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

Kredslærerindernes budskab for sommermånederne i år og næste år vil være en serie med titlen »Vor Frelser taler«. Vi vil heri fremsætte nogle af Frelserens mest betydningsfulde udtalelser. Nogle af dem er kærlige formaninger, andre er fastslåelse af kendsgerninger, og atter andre fremsættes i form af tanke- og handlingsvækkende spørgsmål.

Titlerne for de kommende tre måneder vil blive følgende:

Lektie 1: »*Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod*«. (Johs. 10:10).

Formål: At vise, at vejen til evigt liv er det mest fuldkomne liv.

Lektie 2: »*Se, jeg står for døren og banker*«. (Åb. 3:20).

Formål: At påpege, at Kristus altid er rede til at træde ind i vore hjerter, hvis vi blot vil berede vejen.

Lektie 3: »*Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig*«. (Johs. 16:33).

Formål: At bekræfte, at ved at danne vort liv efter Kristi lærdomme kan vi få fred i vor sjæl.

»*Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod*« (Johs. 10:10).

Formål: At vise, at vejen til evigt liv er det mest fuldkomne liv.

»Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod« (Johs. 10:10). Således talte vor Frelser til nogle af dem, der spurgte ham, da Han skulle forklare sin jordiske mission.

I de tidlige kristne dage var der nogle mennesker, som troede, at ved at trække sig tilbage fra omgang med deres medmennesker, ville de bedre kunne nærme sig det fuldkomne liv, som Mesteren ønskede de skulle leve. Intet kunne være fjernere fra, hvad der var Hans hensigt. Han satte eksemplet ved at blande sig med alle slags folk — tiggere og spedalske, samaritanere og toldere, rige og fattige. Han følte sig hjemme sammen med dem alle og elskede dem alle. Mænd i høje stillinger opsøgte ham, og dog følte små børn sig tilpas i Hans selskab, og jævne folk hørte Ham med glæde. Han viste kærlighed mod selv uærlige mænd og syndefulde kvinder. Han gik til dem og vandt dem. På den måde satte Han et eksempel på tolerance overfor alle.

Andre forkerte ideer fra en tidligere periode, som stadig består hos nogle mennesker i vor egen generation, er, at religionen først og fremmest er for at berede os til det kommende liv, at dets indflydelse er begrænset, og at det er syndigt at nyde de glæder, som findes i denne verden. Kristus viste os, at det religiøse liv er et overdådigt liv. Han kom ikke for at begrænse os i vore glæder i livet, men for at gøre dem større.

Det skulle ikke være nødvendigt at forbyde et intelligent menneske at gøre skadelige ting. Han burde undgå dem, fordi de ikke er efter hans smag, fordi han finder mere virkelig tilfredsstillelse og vedvarende fornøjelse i at udføre ting, som er fornøjelige, men harmløse i deres natur, eller ved at påtage sig konstruktive aktiviteter.

Man kunne udmærket spørge, hvorfor man skulle vælge et liv, som er småt og indskrænket, når der indenfor rækkevidde er et liv, som er fuldt og fuldendt? Hvor ofte har vi ikke hørt missionærer tale om den tid, de har tilbragt i missionsmarken, som den lykkeligste i deres liv? Det er fordi de har opdaget, hvor fuldkomment tilfredsstillende deres liv kunne blive, når de udførte åndens glæder.

Denne bredere tilværelse er den, som Kristus bragte frem i lyset, da Han kom, så at vi kunne have liv og have overflod.

KREDSLÆRERNES *budskab*

EVANGELIETS HENSIGT

Hensigten med Jesu Kristi Evangelium er at forberede Kirkens medlemmer til det celestiale rige. Det celestiale rige er stedet, hvor Gud bor. Det var dette rige, Jesus havde i tankerne, da Han befalede os først at søge Guds rige *(Matt. 6:33)*. Kun gennem lydighed mod Evangeliets principper og de love, som vedrører dette rige, kan vi opnå dets velsignelser. Et grundigt studium af det 76. afsnit af Lære og Pagter forklarer nøjagtigt naturen af de krav, Herren har fremsat. Enhver af os, som søger herlighed i det celestiale rige, må have »modtaget Jesu vidnesbyrd« og »tro på Hans navn.« Denne antagelse af Jesus består af mere end almindelig anerkendelse af Ham. Det er en absolut overbevisning om Hans guddommelighed og mission som menneskehedens Frelser. Vi skal begraves efter »Hans døds forbillede« og »modtage den Helligånd gennem håndspålæggelse af dem, som er ordineret og beseglet med denne magt.«

Kandidater til det celestiale rige er de, »som sejrer ved tro og bliver beseglet med løftets Helligånd.« Ved tro overvinder vi alt. Ved tro bliver vi renset fra vore synder. Ved tro beviser vi vor værdighed. Hver eneste ordinance, der bliver udført til vort gavn, bliver beseglet med et løfte, der er betinget af trofasthed. Når vi viser lydighed, modtager vi de lovede velsignelser. At overvinde ved tro er at blive fuldstændig herre over enhver personlig svaghed, vane og synd. Ved at gøre det lever vi i lydighed mod ethvert princip, enhver lov og pagt henhørende til Evangeliet. Det er umuligt for dem, der går på akkord med disse ting, at overvinde alle ting.

Det første bud er at elske Herren af hele vort sind, sjæl og styrke. Herren gav os nøglen til kundskab om, hvorledes oprigtig kærlighed måles: »Hvis I elsker mig, da hold mine bud.« Den liberale filosofi, at blot hjertet er rigtigt, er alting godt, og at vi kan frit blive ved at synde, savner ethvert grundlag. De ,som akcepterer denne teori, bortkaster deres ret til frihed og retten til at arve det celestiale rige. Der er nogle få punkter, man må huske på, mens vi nu taler om de celestiale velsignelser: Hold sabbatsdagen hellig; betal fuld tiende; vær ærlig; overvind forfængelighed; vær ikke begærlig; del med de fattige; vogt den personlige renhed; vær bestandig i at komme til møderne, især dem, vi *bør* komme til; hold Visdomsordet; bliv viet i templet; søg oplysninger om dine forfædre; gør stedfortrædende arbejde for dem og yd missionærtjeneste.

Hvis vi lever i overensstemmelse med det her nævnte, gør vi en begyndelse til forberedelse til livet herefter. Hvis du er mismodig, så tænk på Pauli ord: »... Hvad intet øje har set, intet øre har hørt og ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, som elsker Ham.« *(1. Kor. 2:9)*.

Månedlig rapport over kredslærerarbejdet i den danske mission

APRIL 1963	Antal familier	Antal kredse	Antal lokale kredslærere	Antal missionær-kredslærere	Antal hjem besøgt	Pct. besøgt	Pct. besøgt sidste måned
KØBENHAVN DISTRIKT							
Amager Gren	130	6	12	0	40	31 %	35 %
Kbhvn. Centrum Gren ..	ingen rapport						
København Nordre Gren .	146	13	15	4	113	77 %	51 %
København Søndre Gren .	189	12	14	4	43	23 %	40 %
Nordsjælland Gren	30	4	2	2	6	20 %	37 %
Odense Gren	124	11	17	5	10	8 %	35 %
Rønne Gren	11	1	1	2	7	64 %	73 %
Slagelse Gren	34	5	8	2	14	41 %	58 %
Svendborg Gren	ingen rapport						
JYLLAND DISTRIKT							
Aalborg Gren	ingen rapport						
Aarhus Gren	181	8	6	10	24	13 %	0 %
Esbjerg Gren	118	9	14	6	31	27 %	37 %
Fredericia Gren	16	3	6	0	11	70 %	75 %
Frederikshavn Gren	23	3	4	2	12	52 %	19 %
Herning Gren	21	4	8	0	6	29 %	57 %
Hjørring Gren	23	1	0	2	17	74 %	78 %
Horsens Gren	30	4	6	2	26	87 %	86 %
Kolding Gren	22	2	2	2	12	54 %	0 %
Randers Gren	79	5	3	4	11	14 %	27 %
Silkeborg Gren	36	2	4	0	14	39 %	39 %
Skive Gren	45	4	2	6	13	30 %	51 %
Sønderborg	14	2	2	2	5	36 %	43 %
Vejle Gren	29	2	0	2	26	89 %	89 %

FØDSELSDAGE:

Vi siger til lykke til følgende søskende:

København:

Else Louise Frederikke Nielsen Petersen, 65 år den 6. juli.

Vejle:

Nathalie Hansen, 60 år den 7. juli.

København Centrum Gren:

Martha Madsen, Holtegade 13, 85 år den 8. juli.

Hans Peter Vilhelm Hansen, Stærevej 33, 70 år den 10. juli.

Svendborg:

Olga Dagny Kristine Thagaard Hansen, 65 år den 12. juli.

København Søndre Gren:

Carl Jensen, Strandmarksvej 33 B, 85 år den 13. juli.

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Peter Charles Knudson,* viedes d. 24. juni i Salt Lake City, Utah, til Georgianna White. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Charles Stanford Broberg,* har taget eksamen ved det medicinske fakultet på University of Southern California og er nu, hvad vi på dansk kalder »læge, cand. med.« Til lykke!

BRYLLUP:

Silkeborg:

Lørdag den 25. maj viedes hos sognefogeden i Sinding søster *Inger Nørreskov Pedersen* og broder *Gudmund Bornemann Madsen,* begge Silkeborg. Dagen efter fik de velsignelsen i Kirken. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren:

5. maj: Leif Lander Jørgensen og Aase Ruth Kjær Jørgensens to døtre, Winnie Lander Jørgensen og Majbritt Lander Jørgensen, begge velsignet af broder Orla Rasmussen.

19. maj: Regner Andersen og Ruth Berthine Nøddegaard Andersens søn, Kim Nøddegaard Andersen, velsignet af broder Flemming Hall.

Esbjerg:

7. april: Jens Christian Rasmus Nielsen og Elvi Vera Larsen Nielsens søn, Bjarne Nielsen, velsignet af broder Aage Hansen.

DØDSFALD:

Esbjerg:

Den 28. april døde søster *Louise Sofie Gramstrup,* 83 år gammel, og blev begravet den 1. maj. Æret være søster Gramstrups minde!

København Centrum Gren:

Den 16. maj døde broder *Aksel Friederick Kählert Larsen,* 72 år gammel. Æret være broder Larsens minde!

Silkeborg:

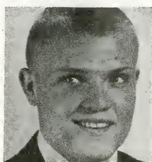
Den 30. maj døde søster *Ottilie Sørensen* efter længere tids sygdom, 67 år gammel.

Æret være søster Sørensens minde!

Dåb:	**Døbt af:**	**Håndspålæggelse af:**
Silkeborg: 21. april:		
Ulla Sørensen	Broder Frode Holst Sørensen	Broder Vagn Darre
København Nordre Gren: 5. maj:		
Margit Jensen	Ældste Dennis Brown	Broder Orla Rasmussen
18. maj:		
Johnna Sylvia Sieling	Ældste Shirl D. Shepherd	Ældste Frank W. Olsen
20. maj:		
Ellen Sieling	Ældste Shirl D. Shepherd	Ældste Richard H. Nielsen
Odense: 11. maj :		
Valborg Margrethe Andersen	Ældste James B. Lewis	Ældste Charles A. Rose
18. maj:		
Bernd Jørgen Larsen	Ældste James B. Lewis	Ældste Charles A. Rose
Vagn Egon Hansen	Ældste Charles A. Rose	Ældste Brigham S. Østergaard
19. maj:		
John Flemming Christiansen	Ældste James B. Lewis	Broder Erling S. R. Jensen
Nordsjælland Gren: 25. maj:		
Annelise Hansen	Ældste Phillip K. Fairbanks	Ældste Phillip K. Fairbanks
Jette Ishøj Hansen	Ældste Poul Robbins	Ældste Raymond Nielsen
Jane Ishøj Hansen	Ældste Raymond Nielsen	Ældste Poul Robbins
Skanderborg: 18. maj :		
Jens Lind Jensen	Ældste Gerry Christiansen	Ældste Wayne Knight
Sonja Jensen	Ældste Gerry Christiansen	Ældste Wayne Knight
Hanne Lind Jensen	Ældste Gerry Christiansen	Ældste Wayne Knight
Preben Lind Jensen	Ældste Gerry Christiansen	Ældste Wayne Knight
Aalborg: 25. maj:		
Jytte Vibeke Jensen	Ældste Reed M. Christensen	Ældste John A. Sorensen
Fredericia: 18. maj:		
Jessie Christa Frandsen	Broder Dan Sams	Broder Dan Sams
Vejle: 18. maj:		
Gerda Holst Jørgensen	Ældste Garry Cox	Ældste Paul David Sampson
Esbjerg: 25. maj:		
Inge Hansen	Ældste Robert Memmott	Ældste Grant Gundestrup

Ordinationer:	Til:	Ordineret af :
Odense: 17. februar:		
Eddie Edvardo Karnil	Ældste	Missionspræsident Levi B. Thorup
26. maj:		
Bernd Jørgen Larsen	Diakon	Broder Jørgen Ringheim
Slagelse: 12. maj:		
Børge Grand Hansen	Ældste	Missionspræsident Levi B. Thorup
Amager: 7. april:		
Jens Kamper Vilhelm Jacobsen	Lærer	Broder Verner Korsgaard
Nordsjælland Gren: 7. maj:		
Ib Vilfred Ishøj Hansen	Diakon	Broder Per Meilsøe
Aarhus: 19. maj:		
Ole Bendtsen	Lærer	Broder Christian Holm Bendtsen
Kjeld Becker Pedersen	Præst	Broder Orla Rode Nielsen

Ny 2. rådgiver i missionspræsidentskabet

Efter godkendelse fra Det Første Præsidentskab er ældste *Kieth W. Merrill* den 2. juni blevet kaldet som 2. rådgiver til missionspræsident Levi B. Thorup. Præsident Merrill efterfølger ældste Brett J. Manwaring, der har afsluttet sin mission og er vendt tilbage til Amerika.

Præsident Merrill er født den 22. maj 1940 som søn af David M. og Leola Merrill, Farmington, Utah. Han ankom til Danmark på mission den 14. februar 1961 og har arbejdet i Holbæk, på Frederiksberg, i Charlottenlund, Ordrup, Assens og Frederikshavn, som omrejsende ældste og var missionær-distriktsleder på Frederiksberg, da han modtog sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne præsident Merrill i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny omrejsende ældste

Den 14. maj er ældste *Dennis Roy Hoagland* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Hoagland er født den 12. oktober 1942 som søn af Clyde og Dorothy Ann Hoagland, Downey, California, og kom til Danmark den 7. november 1961. Han har arbejdet i Assens, Nyborg, Holstebro, Sønderborg, Nørrebro og Bispebjerg, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Hoagland i det store kald, der nu er pålagt ham.

Missionærforflyttelser:	Fra:	Til:
3. maj:		
Stanford Madsen	Aalborg	Færøerne
Wendell Larsen	Herlev	Færøerne
4. maj:		
Elaine Jensen	Østerbro	Helsingør
Renee Andersen	Missionskont.	Vesterbro
Paul Robbins	Hvidovre	Hillerød
Christian Fonnesbeck	Amager	Charlottenlund
Arthur Larsen	Frederiksberg	Charlottenlund
George Kennedy	Glostrup	Valby
Lynn Larsen	Lyngby	Valby
Steven Streeper	Fredensborg	Varde
Dennis Read	Esbjerg	Varde
James Jackson	Odense	Hvidovre
Dennis Keldsen	Hellerup	Hvidovre
Dennis C. Smith	Herning	Christianshavn
Elmo Dean Neilsen	Fredericia	Christianshavn
Bryce Christensen	Aarhus	Slagelse
Ronald Lund	Randers	Slagelse
Henry Isaksen	Aalborg	Amager
William Johns	Kbh. Indre By	Aarhus
Jon Jensen	Amager	Herlev
Solveig Thrane	Helsingør	Østerbro
Diane Heath	Vesterbro	Næstved
Sharon Hopkins	Vesterbro	Næstved
Gary Hansen	Hillerød	Missionskont.
14. maj:		
Dennis Hoagland	Bispebjerg	Missionskont.
Donald Gundersen	Kbh. Indre By	Aalborg
Michael Burton	Kbh. Indre By	Christianshavn
David Sandberg	Missionskont.	Bispebjerg
Steven Kearsley	Missionskont.	Aalborg
18. maj:		
Rudi Petersen	Aabenraa	Aalborg
Richard Poulsen	Frederiksberg	Vejle
Heidi Gallati	Vesterbro	Næstved
Sharon Hopkins	Næstved	Frederiksberg
Marilyn Moore	Helsingør	Frederiksberg
Frank Olsen	Bagsværd	Aabenraa
Dale Higgins	Holbæk	Kolding
Charles Rose	Missionskont.	Odense
James Madsen	Aarhus	Haderslev
Leon Christensen	Haderslev	Aarhus
Steven Rasmussen	Sønderborg	Kbh. Indre By
Gary Gibbons	Missionskont.	Frederiksberg
Roger Sorensen	Missionskont.	Frederiksberg
Mark Petersen	Missionskont.	Frederiksberg
Michael Bischoff	Missionskont.	Frederiksberg
Norman Anderson	Kolding	Holbæk
F. Brent Johnson	Missionskont.	Esbjerg
Richard Larsen	Frederiksberg	Randers
Garry Cox	Vejle	Kbh. Indre By
Grant Gundestrup	Svendborg	Esbjerg
John Hansen	Aalborg	Kbh. Indre By
Jørgen Olesen	Færøerne	Frederiksberg
26. maj:		
Steven Rasmussen	Kbh. Indre By	Hellerup
Ford Stevenson	Søborg	Fredericia
S. Don Jensen	Missionskont.	Fredericia
Dennis Q. Taylor	Fredericia	Missionskont.
2. juni:		
Kieth Merrill	Frederiksberg	Missionskont.
Don Jepson	Missionskont.	Vanløse
Henry Isaksen	Amager	Vanløse
Robert F. Memmott	Esbjerg	Randers
Charles Clement	Missionskont.	Frederiksberg
John Sorensen	Aalborg	Nørresundby
Harold Wilsted	Haderslev	Fredensborg
Garry Cox	Kbh. Indre By	Rødovre
Gary Gibbons	Frederiksberg	Kbh. Indre By
Roger Sorensen	Frederiksberg	Kbh. Indre By
James May	Hillerød	Frederiksberg
Lawrence Knighton	Vanløse	Amager
Jørgen Olesen	Frederiksberg	Hillerød
8. juni :		
Val Rohde	Herning	Lyngby
Jerry Sandberg	Missionskont.	Herning
Willy Gerlach	Nykøbing F.	Herning
Henning Jensen	Hvidovre	Nykøbing F.
E. Paul Larsen	Aarhus	Amager

Missionærankomster:

Med SAS via New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

21. maj: *Valor Paul Thompson* fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Søborg.

17. juni: *Stanley Theron Buxton* fra Weston, Idaho, beskikket til at arbejde i Charlottenlund.

Daryl Wayne Tanner fra Parma, Idaho, beskikket til at arbejde i Aarhus.

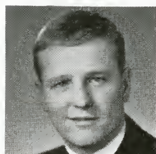
Arthur Jenious Dent, fra Salt Lake City, Utah, beskikket til arbejde i Nyborg.

Richard Antone Burningham fra Chula Vista, California, beskikket til at arbejde i Vordingborg.

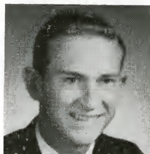
Clyde George Summers fra Tremonton, Utah, beskikket til at arbejde i København Indre By.

Georgia Leath Evans fra Riverside, California, beskikket til at arbejde i Valby.

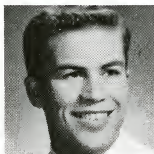
Den 1. juni er broder *Henning Johansen,* København, blevet kaldet som byggemissionær.

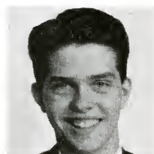
Valor P. Thompson

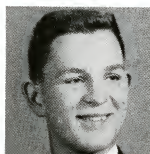
Stanley T. Buxton

Daryl W. Tanner

Arthur J. Dent

Rich. A. Burningham

Clyde G. Summers

Georgia L. Evans

Henning Johansen

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet afløst fra deres arbejde i den danske mission:

30. maj: *Dennis Quinn Taylor* fra Sherman Oaks, California, efter sidst at have arbejdet i Fredericia.

14. juni: *Grant Rhead Bischoff* fra Rigby, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Ørholm.

Christian Skeen Fonnesbeck fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Charlottenlund.

Phillip Kent Fairbanks fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Fredensborg.

Harlo Von Mortensen fra Idaho Falls, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Gentofte.

Val Gene Rohde fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Lyngby.

Ernest Paul Larsen fra Lehi, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

20. juni: *Lyn Etta Larson* fra Yuma, Arizona, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret.

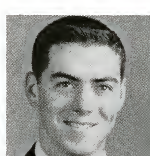
Dennis Q. Taylor

Grant R. Bischoff

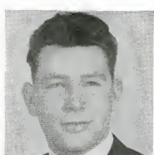
Chr. S. Fonnesbeck

Phillip K. Fairbanks

Harlo Von Mortensen

Val G. Rohde

Ernest Paul Larsen

Lyn Etta Larson

Den bedste gave

er en af Kirkens bøger eller et abonnement på STJERNEN

PRISLISTE:

MORMONS BOG	»	5,00
MORMONS BOG, bibelpapir, guldsnit	»	17,00
LÆRE OG PAGTER	»	6,50
BIBEL-CITATER	»	2,50
DEN KOSTELIGE PERLE	»	3,00
EN ADVARSELS RØST	»	3,50
TROSARTIKLERNE, stift bind	»	7,00
TROSARTIKLERNE, blødt bind	»	9,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, stift bind	»	7,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, blødt bind	»	7,50
HVEM ER MORMONERNE? (ny udgave)	»	3,00
NY SANGBOG	»	10,00
SØNDAGSSKOLE-SANGBOG	»	1,00
SLÆGTSBOG, heftet	»	7,00
SLÆGTSBOG, indbundet	»	14,50
STJERNEN, årsabonnement (i udlandet $ 5,00)	»	25,00
do. halvårsabonnement (i udlandet $ 3,00)	»	13,00
(Gavekort kan fås uden ekstra betaling)		
GENEALOGISKE SKEMAER:		
Familieskemaer, engelske eller danske	»	**0,12**
Anetavler, engelske eller danske	»	**0,12**
ANETAVLER, halvcirkelformede, til 10 generationer	»	6,50
do. til arbejdsbrug	»	5,50
Mapper til genealogiske skemaer	kr. 10,00 21,00	35,00
Slægtskalenderen (i udlandet $ 1.25)	»	7,00
PLATTER (bornholmsk keramik) med Salt Lake Templet	»	3,00

Ovenstående bøger og andet materiale kan bestilles på missionskontoret ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER- DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Husk altid på talonen at anføre, hvad De ønsker, også selv om De har sendt brev med bestilling i forvejen.

KRONET MED HERLIGHED

Bemærk Nephi Andersons roman Kronet med Herlighed, kan ikke købes i bogform, og kommer heller ikke i bogform, men findes som et specielt indlæg i Den Danske Stjerne, fra og med juni-nummeret.
Vi har reserveret et mindre antal eksemplarer af dette og de følgende nr. således at også DE kan forære Deres venner denne glimrende roman. — Bestil allerede idag et extra abonnement - og husk at anføre »gældende fra juni 1963«. — Bestil i dag på tlf. (01) 34 24 55 eller Den Danske Stjerne, Priorvej 12, København F.

PERSONLIGE

Ny **herreregnfrakke,** italiensk, mørkeblå, nr. 50, sælges billigt. Telefon VE 1732 y, bedst inden kl. 9 morgen.

Annoncer under »Personlige« må være redaktionen i hænde den 10. i måneden før udgivelsen. De koster kr. 2.00 pr. linie à 38 enheder.